

PAARS BOEK

**GEHANDICAPTEN"ZORG"
IN VLAANDEREN**

12 maart 2003

TOEKOMST onzeker !?

VZW OPVANG TEKORT

OPVANG@TEKORT.BE

WWW.TEKORT.BE

**Wij komen als ouders op voor de rechten
van onze kinderen
met een mentale handicap**

De vzw Opvang Tekort werd op 5 november 2001 door enkele ouders van kinderen met een mentale handicap opgericht. Dit om de belangen van deze onmondige kinderen te verdedigen.

In de statuten staat :

De vereniging is een syndicaat van mensen die verantwoordelijk zijn, of die zich verantwoordelijk voelen voor mensen met een mentale handicap. Het doel is de nodige uitbreidingen te bekomen van de residentiële en semi-residentiële voorzieningen voor mentaal gehandicapten, door deze problematiek bekend te maken, de discussie aan te wakkeren en actie te voeren rond het tekort aan deze opvangvormen en rond de afbouw van deze opvangvormen.

Einde 2002 heeft de vereniging meer dan 1.600 leden over gans Vlaanderen.

Het staat U vrij om de gegevens uit dit paars boek over te nemen. Gelieve in alle geval steeds de bron correct te vermelden :

vzw Opvang Tekort

woordvoerder en voorzitter : Marc Van Gestel

e-mail : **opvang@tekort.be** Web-site : **www.tekort.be**

Secretariaat -> Tel.: 014/59.24.30 en Fax.: 011/66.25.57

Inhoudstabel

Inhoudstabel	1
DEEL I : De Probleemstelling	3
WachtlIJstgegevens op 30 juni 2002	3
Een toename van het aantal (dringende) actieve vragen	3
In de verschillende provincies ziet de stijging er als volgt uit	4
De gevraagde erkende zorgvormen op 30 juni 2002 (www.vlafo.be)	5
Waarom is de nood aan opvang nu hoger ?	6
Wijn : verschil tussen mentale en fysieke handicap	8
Waarom zorg buiten een gezin nodig is ?	9
De historische evolutie van het aantal opvangplaatsen	10
Wie is verantwoordelijk voor de wachtlijsten ?	11
Evaluatie van de 'Task Force' van 2002	12
Evaluatie van het 'Uitbreidingsbeleid 2003'	13
Onze visie op de Centrale WachtlIJst	15
En het Vlaams Fonds ?	16
Onze analyse van het probleem	18
Onze vrees voor de toekomst	19
DEEL II : Kosten en Financiering	20
Onvoldoende bouwsubsidies	20
Onvoldoende werkingsmiddelen	21
Gehandicaptenzorg : Onbetaalbaar ?	22
Vrijwilligers : een onbetaalbare oplossing ? !	24
"Fundraising" : mossselfestijnen enz.	25
DEEL III : Wat stelt de politiek voor ?	26
Hoe evalueert Min. Vogels haar beleid ?	26
Probleem zit muurvast tenzij politiek het losmaakt	28
VISIE : Agalev	29
VISIE : CD&V	31
VISIE : N-VA	33

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

VISIE : <i>sp. a</i>	34
VISIE : Vlaams Blok	36
VISIE : VLD	37
Solidariteit nodig tussen ministers	39
DEEL IV : Ons voorstel !	40
Welke extra werkingsmiddelen nodig voor UC1&2&3 ?.....	41
Welke investeringen moeten gebeuren voor de UC1&2&3 ?	42
DEEL V : FAQ's (Frequently asked questions)	43
Waarom weigeren instellingen kinderen ?	43
Waarom weigeren ouders een plaats ?	43
Waarom zijn er nog vrije plaatsen in Vlaanderen ?	44
Waarom minimum 4 dagen per week in een tehuis ?	45
Waarom geen 2 deeltijdse gasten : 3 + 4 = 7 dagen, of niet ?.....	45
Zitten sommige mentaal gehandicapten op een verkeerde plaats ?	45
Mentaal gehandicapten met ernstige zorgvraag kunnen nergens terecht....	46
Is het niet goed om de wachtenden in te delen in prioriteiten ?	46
Maakte het PAB plaatsen bij in instellingen ?	47
Waarom werkt vraaggestuurde zorg niet ?	48
Is er nog wel geld beschikbaar ?	48
Gaan we naar 'klassezorg' ?	48
Wie betaalt de zorg voor NAH patiënten ?	49
DEEL VI : Actie "Kies voor Ons".....	50
DEEL VII : Tot slot	52

DEEL I : De Probleemstelling

Wachtlijstgegevens op 30 juni 2002

Deze cijfers en teksten komen van www.vlafo.be

Het Vlaams Fonds en de provincies bieden u het meest recente overzicht aan van de personen die geregistreerd staan op de Centrale Wachtlijst in Vlaanderen (periode januari tot en met juni 2002). Voor de eerste keer brengen we niet enkel een beeld van de actieve vragen, maar ook van de vragen die sinds de vorige rapportering werden afgesloten. Ondanks de grote vorderingen die sinds de eerste rapportering gemaakt zijn op vlak van zowel de dataverzameling als de rapportering, kunnen we stellen dat de Centrale Wachtlijstwerking nog steeds in volle ontwikkeling is.

De cijfers die in het voorliggende rapport gepresenteerd worden, dienen dan ook in deze context bekeken te worden: ze geven een goed globaal beeld van de onbeantwoorde zorgvragen in Vlaanderen, alsook een eerste indicatie van de mate waarin en de snelheid waarmee de gestelde vragen een oplossing krijgen. Maar, hoewel indicatief, geeft het beeld zeker geen 100% correcte weergave van de realiteit.

Een toename van het aantal (dringende) actieve vragen

Eind december 2001 stonden 4.142 personen met een actieve vraag op de Centrale Wachtlijst.

Eind juni 2002 is dit aantal wachtenden toegenomen tot 6.196 personen met een actieve vraag (150%).

Vermoedelijk liggen meerdere oorzaken aan de basis van deze sterke stijging van het aantal wachtenden:

- de CWL raakt steeds beter gekend, o.m. door de vele media-aandacht

- niet enkel meerderjarigen, maar ook minderjarigen worden voortaan in alle provincies geregistreerd

- enkele provincies maakten een inhaalbeweging bij het doorgeven van 'onvolledige' dossiers.

Naast de algemene stijging van het aantal wachtenden, valt echter vooral de grote toename van het aantal wachtenden met een zeer dringende vraag op: van 1979 personen met een zeer dringende vraag op de wachtlijst van december 2001 tot 3530 wachtenden met een zeer dringende vraag op de wachtlijst van juni 2002.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

In de verschillende provincies ziet de stijging er als volgt uit

Stijging van aantal wachtenden per provincie						
Provincie	Antwerpen	Limburg	Oost-Vlaanderen	Vlaams-Brabant	West-Vlaanderen	Totaal
urgente vragen december 2001	669	382	337	249	342	1.989
urgente vragen juni 2002	1.196	702	693	339	600	3.530
stijging (n)	527	320	356	90	258	1.551
stijging (%)	179%	184%	206%	136%	175%	178%

De stijging van het aantal wachtenden met een zeer dringende vraag blijkt vooral te wijten zijn aan het urgenter worden van vragen die reeds op de wachtlijst van 31 december 2001 stonden (voor 19% van de personen die in december 2001 reeds een actieve vraag hadden, is de urgentiecode in de periode januari tot juni 2002 geëvolueerd tot een UC1 of UC2).

Eenzijds is dit een te verwachten evolutie: hoe langer men met een vraag op de wachtlijst blijft staan, hoe dringender deze vraag zal worden. Anderzijds vermoeden we toch ook enige vertekening als gevolg van de 'Taskforce-operatie' waarbij voorrang werd gegeven aan personen met een zeer dringende vraag.

Verklaring urgentiecodes

Urgentie 1 : Opvang nodig binnen de maand

Urgentie 2 : Opvang nodig binnen de zes maanden

Urgentie 3 : Opvang nodig binnen de 2 jaar

Urgentie 4 : Opvang nodig binnen onbepaalde termijn

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

De gevraagde erkende zorgvormen op 30 juni 2002

(www.vlafo.be)

3. GEVRAAGDE ERKENDE ZORGVORMEN

Overzichtstabel van de actieve vragen met preferentiecode 1 per urgentiecode voor Vlaanderen

Gevraagde zorgvorm	UC 1&2	UC 3	UC 4	UC ?	Total
Dagbesteding	3				3
Andere	13	6	5	4	28
Semi-Internaat	157	25	19	1	202
Semi-internaat voor niet schoolgaanden	43	9	7		59
Dagcentrum	528	248	146	27	949
Dagcentrum/begeleid werken	43	8	7	9	67
PAB - Dagbesteding	5	1			6
PAB - Woonvorm	35	5	3	2	45
Internaat	311	52	67	14	444
OBC	5			1	6
Begeleid Wonen	682	190	102	23	997
Beschermd wonen	191	79	48	12	330
Tehuis werkenden	170	89	91	6	356
Tehuis niet-werkenden gewoon stelsel	674	409	539	17	1639
Tehuis niet-werkenden, nursing	380	167	181	23	751
Zelfstandig wonen	77	24	39	7	147
Tehuis voor kortverblijf	19	6	2	5	32
Thuisbegeleiding	197	2		53	252
Gezinsplaatsing (gewoon stelsel)	9	1	3	1	14
Gezinsplaatsing WOP	20	1	2	2	25
	3562	1322	1261	207	6352

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Waarom is de nood aan opvang nu hoger ?

Mensen met een handicap leven steeds langer, net zoals andere mensen. Eén van de oorzaken is ongetwijfeld de goede verzorging die deze mensen nu genieten.

Vroeger was de prestatiedruk in de gezinnen minder hoog. De druk op de actieven van de bevolking neemt toe.

De gezinnen worden ook steeds kleiner. In een gezin met 8 kinderen is de zorg voor een kind met een handicap soms eenvoudiger. De medische wereld geeft ouders van een kind met een handicap sneller het advies om af te zien van extra kinderen. Het gevolg is soms dat kinderen met een handicap geen broers of zusjes hebben.

Ook worden er nog steeds veel kinderen geboren met een handicap. Enerzijds zorgt de medische wereld voor vroege detectie van bepaalde handicaps. Anderzijds is diezelfde wetenschap ook in staat om vroeggeboren kinderen steeds

beter in leven te houden. Voor de ouders in die situatie is dit ongetwijfeld een zegen, maar op latere leeftijd komen er soms toch problemen naar boven.

In de commissie welzijn van het Vlaams Parlement werd op 31/10/2001 (stuk 902-1) gesproken over “de toename van de ‘instroom’ vanuit het federaal niveau ...” (zie tekst hiernaast).

Op zichzelf is dat een gewone zin, maar in de praktijk spreekt men (op een debat over de wachtlijsten) over vroeggeboren kinderen. Er wordt gesproken over een minimum gewicht ... Men zou daar een ethische discussie over wensen te starten. Waarop een commissielid terecht de vraag stelt : “Gaaf het om een ethisch debat of een gelddebat ?”.

Wat is de volgende stap : zal men ouders die een gehandicapt kind (lees : ‘een kind dat de gemeenschap veel geld kan kosten’) geboren laten worden, financieel straffen en hun zelf laten opdraaien voor

De heer Jan Van Duppen : Ik ga akkoord met de benadering maar mis het debat over de gevolgen van de geneeskunst. Ik weet dat dat niet onze bevoegdheid is, maar het is wel de oorzaak van een belangrijk onderdeel van het probleem. Moet minister Vogels haar federale collega niet duidelijk maken dat we niet in staat zijn de situatie te verbeteren terwijl de instroom vanuit federaal niveau blijft toenemen ? Het moet tot een debat komen.

Mevrouw Ingrid van Kessel : Dat is de vraag wie wel en wie niet geholpen kan worden.

Minister Mieke Vogels : Vroeggeboren kinderen die minder dan zeshonderd gram wegen worden aan de VUB naar verluidt niet meer geholpen, maar in Leuven wel. De overheid kan dat toch niet gaan bepalen.

De heer Jan Van Duppen : Maar we kunnen de discussie wel starten.

De voorzitter : We kunnen dit ethisch debat niet uit de weg gaan.

Minister Mieke Vogels : Daarmee ben ik het eens. Wij moeten het probleem minstens ter sprake brengen.

Mevrouw Sonja Becq : Gaaf het dan om een ethisch debat of een gelddebat ?

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

de extra kosten ?

En wat met handicaps die niet voor de geboorte vastgesteld kunnen worden ??
Net of we terug in de jaren 40-45 zijn ... Waar is de solidariteit gebleven ?

Zo'n ethisch debat moet een brede maatschappelijke basis hebben, en oog hebben voor het lichamelijk en geestelijk lijden van mensen, en niet domweg omwille van geldgebrek.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Wijn : verschil tussen mentale en fysieke handicap

Iedereen weet dat er twee soorten wijn zijn : rode en witte wijn. Zo weten veel mensen ook dat er grosso modo twee soorten handicaps zijn.

Een fysieke handicap zou men kunnen vergelijken met witte wijn. En dan zou een mentale handicap kunnen vergeleken worden met rode wijn.

Uiteraard is er ook rosé, en dat zou dan een meervoudige handicap zijn.

En net zoals er verschillende soorten mentale handicaps voorkomen, zijn er ook verschillende soorten rode wijn. Men maakt onderscheid in de druif-soort, het land van herkomst, de streek, de wijnboer ... En specialisten proeven zelfs verschillen tussen de diverse jaartallen.

Zo ook zijn er verschillende soorten mentale handicaps. Sommigen van hen zijn ernstig beperkt in hun intelligentie, maar hebben geen gedragsproblemen. Anderen daarentegen hebben daar nog ernstige gedragsmoeilijkheden bij. Zij moeten zelfs tegen zichzelf beschermd worden. Anderen functioneren op een hoger niveau, maar hebben een ernstige vorm van autisme. Sommigen vertonen zelfs seksuele obsessies ...

Kortom : het is heel moeilijk om algemene uitspraken te doen over een persoon met een mentale handicap. Ze zijn stuk voor stuk uniek, hoewel ze uiterlijk dezelfde kenmerken kunnen vertonen.

Een voorbeeld ? Bij mensen met het syndroom van Down komen ook verschillende niveaus van intelligentie voor. Meestal hebben deze mensen een ernstig tot matige mentale handicap. Sommigen van hen hebben een extreem laag IQ en hebben een diep-mentale handicap. Anderen daarentegen hebben een licht-mentale handicap en er zouden zelfs enkelen geweest zijn die universitaire studies gevolgd hebben.

Uitspraken als : 'rode wijn bij vlees, witte wijn bij vis' of 'rode wijn op kamertemperatuur en witte wijn koud' zijn dus meestal correct, maar in sommige landen wordt rode wijn ook koud gedronken.

Sommige leken weten nog niet dat witte wijn ook van blauwe druiven gemaakt kan zijn ...

Besluit :

Kortom : alleen mensen die dag in dag uit te maken hebben met een persoon met een mentale handicap, zijn in staat om te oordelen over hun noden. En ouders ondervinden de problemen aan de lijve.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Waarom zorg buiten een gezin nodig is ?

In elk gezin en overal in onze maatschappij zijn er problemen. Soms zijn er echter in bepaalde streken natuurrampen zoals aardbevingen, overstromingen, onweer, ... en stormen.

Sommige mensen hebben er nooit mee te maken, anderen wel. Dat is de speling van de natuur. Daarom dat er dan spontaan hulp op gang komt.

Ook een aangeboren mentale handicap is een 'speling' van de natuur. Niemand is de schuldige. Ook de ouders niet ...

Maar naast deze ingrijpende situatie, zijn er ook nog de gewone dagelijkse problemen waar elk gezin mee te maken heeft.

Wim (18 jr) heeft een zus met een mentale handicap en schreef dit gedicht :

Door het kalme water

Schieten vier vissen hevig

Heen en weer.

Vluchtend voor de haaien.

Dingen die andere vissen ook doen.

Langzaam luwt de storm

En de vissen belanden weer

In het water.

Dan verkilt het water

De zee wordt driftig en schuimt.

De vier vissen

Worden

Hevig heen en weer geschoten.

En als ze spartelen

In de overblijfselen van

Draaikolken

Rijst de steeds opnieuw

Gestelde vraag

Gevangen in het schuim

Van de golven

Rest hen noch zwemmen

Noch ademen.

Hopend, overgeleverd aan

Willekeur.

Komt die Golfbreker ooit nog?

En kijk,

Daar zijn de haaien weer.

Wim Van Gestel

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

De historische evolutie van het aantal opvangplaatsen

In dit officiële document ziet men duidelijk de evolutie :

Personen met een handicap Opvang en begeleiding Vomestellingen 1995-2001									
	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	Running CB pers./jaar (2002)	Running CB totaal (2002)
Ambulant & semi-residentieel									
thuisbegeleiding (persoon)	2.502	2.502	2.502	3.045	3.570	4.020	4.520	50.610	203.432.200
zelfstandig wonen	22	109	172	187	192	204	204	1.232.000	231.328.000
begeleid wonen	800	929	1.000	1.000	1.240	1.456	1.536	303.535	435.896.260
beschermd wonen	0	0	120	0	340	710	710	489.785	347.392.350
semi-internaat (SI)	2.545	2.561	2.568	2.578	2.554	2.572	2.572	590.000	1.893.160.000
dagcentra	7.701	7.708	2.956	2.045	3.083	2.993	3.093	720.000	2.226.960.000
sluizen en andere plaatsen	0	0	0	0	0	0	0	150.000	272.250.000
in een overgebleven plaats	0	0	0	0	0	0	0	100.000	12.674.070
subtotaal ambulant & semi-res.	8.622	8.609	10.258	11.095	12.004	13.950	14.550	1.601.833	5.642.093.780
Residentieel									
internaten	5.556	5.507	5.560	5.206	5.151	5.131	5.131	1.500.000	7.696.500.000
scholen met wonen	6.555	6.882	7.046	7.337	7.571	7.679	7.629	1.395.000	5.062.455.000
type nursing									
scholen voor kinderen	1.136	1.126	1.136	1.141	1.246	1.140	1.140	7.720.000	6.822.100.000
rehabilitatie en begeleidingseenheden	327	327	327	327	327	327	327	720.000	820.800.000
scholen voor kinderen	39	39	41	56	56	56	56	1.750.000	572.350.000
subtotaal residentieel	13.673	13.681	13.970	14.067	14.251	14.246	14.246	1.520.000	21.089.675.000
Persoonlijke assistentie									
Algemeen totaal	23.295	23.690	24.168	25.072	26.255	28.266	29.186	1.081.250	346.000.000
gemiddelde recurrente kost per persoon per jaar									917.798

Koninkrijk België
Bron: Studietoelichting

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Wie is verantwoordelijk voor de wachtlijsten ?

Als u op de vorige pagina de cijfers goed bekijkt, dan vindt u deze cijfers :

In 1997 : 164 nieuwe plaatsen voor niet-werkenden.

In 1998 : 291 nieuwe plaatsen voor niet-werkenden.

In 1999 : 234 nieuwe plaatsen voor niet-werkenden.

In 2000 : 71 nieuwe plaatsen voor niet-werkenden.

In 2001 : 0 nieuwe plaatsen voor niet-werkenden.

De nachtmerrie van min. Mielke
VOGELS

Het beleid van 2000 werd hoofdzakelijk door Min. Vogels bepaald, maar er waren engagements die nog door haar voorganger bepaald werden. Vanaf 2001 blijkt duidelijk dat Min. Vogels geen uitbreidingen gedaan heeft. Met alle gevolgen van dien.

Door de taskforce (2002) zijn er 541 plaatsen bijgekomen (cf. persmededeling Min. Vogels 25/04/2002).

Door het 'uitbreidingsbeleid 2003' komen er max. 150 plaatsen bij. Samen dus ongeveer 700 plaatsen.

Tijdens die 4 jaar zouden 'normaal' 250 plaatsen per jaar bijgemaakt worden.

Besluit :

Ondanks alle nieuwe budgetten, die telkens met veel tra-la-la aangekondigd worden, is er nog steeds een verlies van ongeveer 300 netto-plaatsen.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Evaluatie van de 'Task Force' van 2002

Het uitgangspunt van het beleid is 'zorg op maat' te bieden, te zorgen dat de gebruikers of de ouders zekerheid van opvang krijgen. Volgens Min. Vogels verdwenen extra budgetten steeds over het Vlaamse land zonder concreet plaatsen op te leveren voor hen die ze het meest nodig hadden !

Daarom heeft ze met haar taskforce een selectie gemaakt uit de centrale wachtlijst. En de taskforce heeft dan het geld zo goed mogelijk verdeeld om zoveel mogelijk mensen een oplossing te bieden. Hoe is dit concreet in z'n werk gegaan :

De dossiers van de 'uitverkorenen' werd doorgestuurd naar het regionaal overleg, in de omgeving van de woonplaats van die persoon. De directeurs die daar zitten, verdelen de dossiers onder zich. Sommige spreken van een koehandel : 'Gij krijgt die gemakkelijke, maar dan moet ge ook die moeilijke erbij nemen ...'.

Het resultaat van dat overleg is dat een instelling zich engageert om persoon x op te nemen. Die beslissing gaat dan naar de taskforce. Als deze daar bekrachtigd wordt, dan staat het Vlaams Fonds een uitbreiding toe aan de instelling die persoon x opneemt.

En de keuze is dan aan de gebruiker : is hij/zij akkoord ? Weigeren kan men altijd, maar dan heeft men niets ...

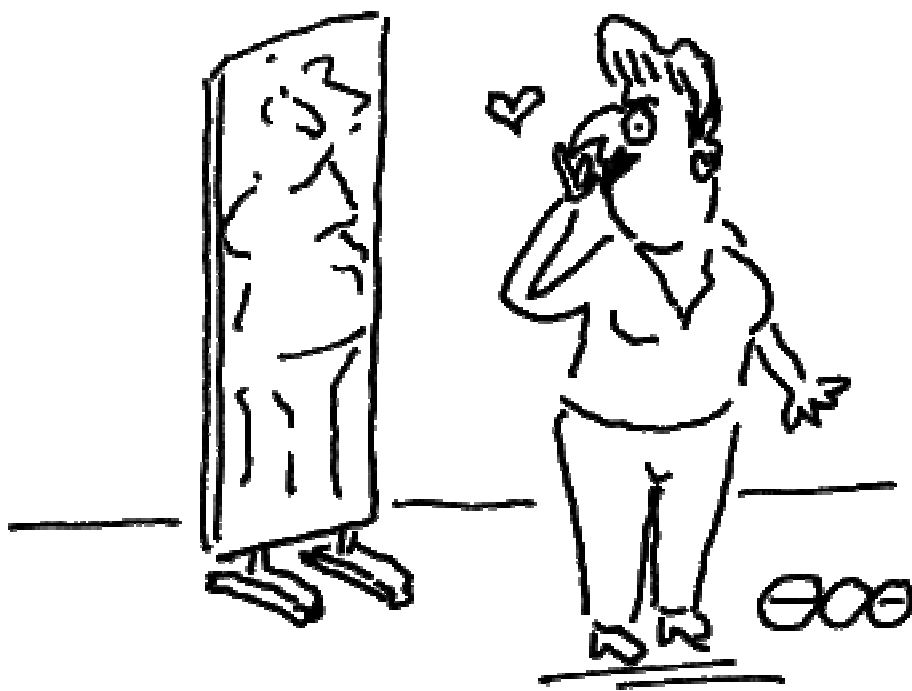
Is dit zorg op maat ?

Een ander probleem waren de data. Eerst was gezegd dat men voor 30/06/01 op de

wachtlijst moest staan. Nadien is de periode uitgebreid tot 31/12/02. Maar niet iedereen wist dat. Men veranderde de spelregels terwijl het spel bezig was. Daardoor zijn mensen soms 10 dagen te laat op de wachtlijst terechtgekomen !

Besluit :

Voor de ouders is dit zeker geen "zorg op maat". Voor 2003 werd er dus een nieuwe methode uitgewerkt, waar het overleg op provinciaal vlak moet gebeuren. Dit om de kritiek te verdelen over verschillende commissies.

*Vogels, uw zorg op maat
past ons niet*

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Evaluatie van het 'Uitbreidingsbeleid 2003'

Op de Taskforce 2002 is er heel veel kritiek geweest, terecht ! Daarom heeft de overheid besloten om voor 2003 in 2 fases te werken en de problemen door te schuiven naar de provincies.

In de eerste fase werden de 'nieuwe' middelen voor het jaar 2003 verdeeld :

- ✓ 297.470 € voor ondersteuning van de ouders bij het regionaal overleg. Wellicht wordt dat geld verdeeld onder hun bevriende organisaties, en dit als alibi. Zo kan men zeggen : *"de ouders waren toch akkoord !"*.
- ✓ 1.859.200 € wordt gebruikt om nieuwe PAB's toe te kennen. Als men dezelfde normen als vorig jaar neemt, dan komt dit neer op 70 plaatsen PAB, en dat terwijl er in mei 2002 meer dan **2.400 mensen** een aanvraag ingediend hadden. Een wachttijd van 34 jaar dus !
- ✓ 5.280.130 € wordt gebruikt om extra opvangplaatsen bij te maken. Volgens ons gaat het over 125 tot 150 plaatsen. Dit bedrag wordt verdeeld over de verschillende provincies, à rato van het bevolkingscijfer. Zelfs als men de urgentste vragen neemt, kan men nog maar 1 op 10 van de mensen helpen.

Elke provincie moet een eigen voorstel maken, maar als het niet past in de visie van het Vlaams Fonds, dan wordt het niet aanvaard, en moet men opnieuw proberen, tot het voldoet aan hun wensen. Of men verliest de beloofde uitbreidingen.

Ondertussen zijn er in gans Vlaanderen zeker 30 mensen voltijds bezig met het verdelen van de plaatsen. *Men zou misschien beter een loterij organiseren en deze mensen inzetten in de directe zorg.*

De kabinetsmedewerker van Welzijn creëerde de functie van 'zorgregisseur', als tussenpersoon tussen 'het werkveld' en het Vlaams Fonds. Een hele specifieke functie met een zware functie-omschrijving. En hij was zelf de meest geschikte kandidaat (cf. 'De Standaard' 06/02/03).

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Deze zorgregisseur zal in de **tweede fase** een plan voorstellen om de wachtlijsten definitief op te lossen. Dat plan zou klaar moeten zijn tegen begin maart 2003. Maar blijkbaar heeft de zorgregisseur geen scenario en heeft hij ook 'geen centen'. *Een 'low-budget-film' wint zelden een 'oscar'.*

Besluit :

We hebben de indruk dat dit beleid andere prioriteiten heeft. De cijfers van de wachtlijsten zijn er. Het Vlaams Fonds heeft ze zelf opgesteld. Ze ontkennen kan dus niet meer. Dus past men nu een andere taktiek toe : studies maken, plannen maken, commissies, adviezen, ... Wij noemen dat gewoon : **UITSTEL !**

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Onze visie op de Centrale Wachtlijst

De centrale wachtlijst is ontstaan vanuit de instellingen in de provincie Antwerpen die het beu waren om steeds opnieuw te horen dat de wachtlijsten per instelling niet juist waren : veel mensen zouden zich inschrijven bij verschillende instellingen. Daarom werd er één lijst gemaakt voor alle instellingen van die provincie. Zo kon men onweerlegbaar aantonen dat er grote noden waren.

Het vorig kabinet Welzijn (Min. Martens) heeft dan het initiatief overgenomen om dit systeem toe te passen op gans Vlaanderen.

Min. Vogels heeft het systeem dan omgedraaid : wat begonnen is als een bewijs van een structureel tekort, werd nu plots gebruikt voor de zorgplanning, of vraaggestuurde zorg (zie FAQ's).

Vermits de gehandicaptenopvang niet eenvoudig te organiseren is, duurt het ongeveer 3 tot 5 jaar voor extra geld ook extra opvangplaatsen oplevert.

Zo'n systeem kan dus nooit snel opvang bieden wanneer ouders sterven, of er een crisis komt, ...

Het is zelfs zo dat de huidige wachtlijst geen automatische update doet van de urgentiecode. Een voorbeeld :

Een kind met een mentale handicap dat 20 jaar is en school loopt in een BUSO school terwijl het op internaat is, kan zich laten inschrijven op de wachtlijst met een vraag 'bezigheidstehuis'.

Daartoe is er een PEC erkenning (VLAFO) nodig. Pas als die in orde is, kan de inschrijving op de centrale wachtlijst gebeuren.

Vermits het kind nog tot 21 jaar naar school kan, krijgt het urgentie 3 (opvang binnen de 2 jaar).

Men weet dus perfect dat deze persoon de school moet verlaten op het einde van het schooljaar dat het 21 jaar werd.

Toch zal deze aanvraag steeds urgentie 3 blijven houden. Tenzij de aanvrager de centrale wachtlijst op de hoogte houdt, en dus de urgentie laat verhogen !

Zo'n centrale wachtlijst heeft een aanzuig-effect. Vele mensen dienen nu een aanvraag is, omdat de overheid dat signaal geeft.

Besluit :

De enige oplossing voor deze wachtlijsten is een kordate verhoging van de budgetten, zodat de wachtlijsten vanzelf verdwijnen.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

En het Vlaams Fonds ?

Het Vlaams Fonds werd opgericht om de gehandicaptenzorg onafhankelijk te beheren, als een VOI (Vlaamse OverheidsInstelling).

Het Vlaams Fonds is opgericht op 27 juni 1990 met de bedoeling om gehandicaptenzorg zelfstandig te laten werken. De politiek zou dan nog alleen moeten zorgen voor de nodige budgetten en doelstellingen. En de politiek zou de behaalde resultaten daarna moeten evalueren. Het Vlaams Fonds beschikt over een aantal specialisten met de nodige kennis. Het bestuur is benoemd door de politici.

Het gaat om een ingewikkelde materie. Er zijn veel doelgroepen die elk hun vertegenwoordigers hebben in het Vlaams Fonds. Doorheen de jaren is er een evenwicht ontstaan in de verdeling van het geld tussen de verschillende groepen !

Maar het nieuwe kabinet Vogels heeft de beslissingsmacht weggehaald bij het Vlaams Fonds, met hele goede bedoelingen om voorrang te geven aan nieuwe visies ... Door het gebrek aan ervaring met drukkingsgroepen en door lobbywerk, werden er echter te snel nieuwe wegen bewandeld (zoals het PAB).

Daardoor is het evenwicht verstoord tussen de verschillende doelgroepen van het Vlaams Fonds. En dreigen er sommige van hen uit de boot te vallen. Als gevolg daarvan kan het evenwicht in de andere richting verstoord worden ... Het kan nog jaren duren voor er opnieuw een evenwicht gevonden zal worden. Misschien is het zelfs nodig om een externe groep specialisten samen te roepen om er terug uit te geraken. Feit is wel dat men de klok niet meer kan terugdraaien. Het zal dus extra geld kosten !

Op 1 januari 2003 is de samenstelling van de Raad van Bestuur van het Vlaams Fonds gewijzigd.

Dit is een eerste stap in hervorming. Het Vlaams Fonds zal een IVA¹ worden. Dat kadert in de visie van 'Beter Bestuurlijk Beleid'.

De kabinetsmedewerkers gaan dan rechtstreeks het beleid bepalen.

Weet het Vlaams Fonds dan niet wie er opvang wenst ?

In het oprichtingsdecreet van het Vlaams Fonds staat er oa :

- ✓ de personen met een handicap die om bijstand verzoeken in te schrijven;

¹ IVA : Intern Verzelfstandigd Agentschap

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

- ✓ ervoor te zorgen dat de personen met een handicap, hun familieleden of, bij ontstentenis van familieleden, degenen die voor hen instaan, het voordeel van de bijstand en de voorzieningen kunnen ontvangen;

Voor iemand toegang krijgt tot een instelling van het Vlaams fonds moet men dus ingeschreven worden, en dan krijgt men een PEC-erkenning, dit is een goedkeuring van een 'Provinciale Evaluatie Commissie'. In deze erkenning staat een omschrijving van de zorgvraag en een tot welke zorgvorm men toegelaten wordt.

Alle gegevens zitten ongetwijfeld in de computers van het Vlaams Fonds.

Als men deze gegevens zou afpunten t.o.v. de mensen die reeds opvang hebben in de instellingen, dan weet men toch perfect wie nog geen opvangplaats heeft !

De inschrijving op een Centrale Wachtlijst is dan niet meer dan een verdragingsmanoeuvre.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Onze analyse van het probleem

Tijdens onze gesprekken met alle betrokkenen op het terrein bleek dat afschuif van de wachtlijsten geweldig hoog is. Iedereen die betrokken is met de sector beseft dat men overal op het tandvlees zit. Men zegt regelmatig : “de rek is er uit”.

Alle instellingen zijn volzet ! De meeste vrije ruimtes in instellingen zijn benut bij de taskforce van 2002. Voor serieuze uitbreidingen zal men moeten bijbouwen.

Bijbouwen vraagt veel tijd, en ook veel geld (zie ‘Onvoldoende bouwsubsidies’). De meeste instellingen hebben hun reserves broodnodig om eventuele achterstallen in loonsubsidies van de overheid op te vangen. Directies geven duidelijk aan dat ze wel willen, maar niet meer kunnen. Men zegt : “Als wij de engagementen die we in het verleden aangegaan hebben, kunnen volhouden, dan zijn we tevreden !”.

De financiering van de sector loopt fout. Het kan toch niet zijn dat deze sector structureel gezien enkel kan overleven door liefdadigheid !

Het Vlaams fonds krijgt een vast budget. Daardoor kan het geen extra plaatsen bijmaken zonder extra geld van de Vlaamse overheid. **Daar ligt dus de sleutel van het probleem !**

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Onze vrees voor de toekomst

Het beleid is duidelijk verkeerd geïnformeerd. De enige partners die de wachtlijsten kunnen wegwerken zijn de instellingen. Toch meent het beleid dat de instellingen grote schuld hebben aan de problemen.

Men wil dat nu 'manu militari' gaan rechtzetten. De zorgregisseur en zijn medewerkers zouden in instellingen moeten gaan kijken waar er nog ruimte is voor extra gasten. Of wie er meer zorg krijgt dan hij/zij recht op heeft ...

Men wil ook dat ouders zo lang mogelijk voor hun kind blijven zorgen, 7 dagen op 7: want zij kunnen dat toch !? Net of men bij overstromingen niet terugbetaalt aan mensen die het zelf kunnen betalen !

De overheid verwijt de instellingen dat men geen rekening houdt met de ouders, maar de overheid doet nu hetzelfde. De vzw Opvang Tekort zou uitgenodigd worden in de commissie welzijn tijdens de bespreking van de wachtlijsten in september 2002. Maar men is dat vergeten ... (zie links)

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

DEEL II : Kosten en Financiering

Onvoldoende bouwsubsidies

Instellingen krijgen onvoldoende geld. Als ze bouwen, krijgen ze geen subsidie voor grond. De bouw krijgt 60 % toelage van het VIPA (valt nu ook onder bevoegdheid Min. Vogels), maar met een maximum van ongeveer 550 €/m² tov de echte kost van 1.000 €/m². Vroeger kreeg men automatisch van de Nationale Loterij 20 % van het bedrag van het VIPA. De meeste provincies gaven ook nog eens ongeveer 10 % op datzelfde bedrag. Concreet :

Een gebouw van 1.000 m² kost 1.000.000 € (1.000 €/m²)

De maximum toelage is 550.000 Fr (550 €/m²)

De nationale loterij kende 20 % van dit bedrag toe of : 110.000 €

De provincie Limburg gaf vroeger nog eens 10 % of : 55.000 €

In het totaal kreeg men dus : 715.000 €

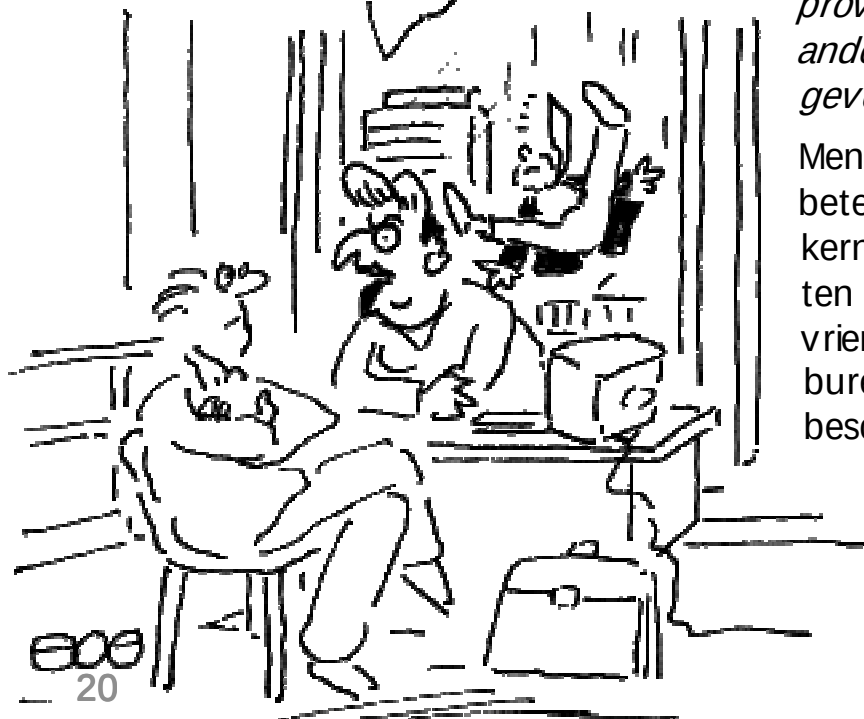
Men moest dus zelf zorgen voor 285.000 €. De subsidie van de provincie Limburg is heel onzeker. Min. Vogels beheert nu zelf de 'overschotten' van de Nationale Loterij

en zou van plan zijn om deze toelage ook af te schaffen. Dan zou een instelling in Limburg voor dit project zelf 450.000 € moeten betalen. En instellingen hebben geen geld. Min. Vogels denkt misschien dat elke instelling over een dikke spaarpot beschikt. Niets is minder waar: er zullen dus minder gebouwen komen ...

En als in sommige provincies de provinciale subsidies wegvallen, en in andere niet, dan zal dit ernstige gevolgen hebben.

Men spreekt ook vaak over inclusie, dat betekent : wonen in de gewone dorpskern temidden van anderen. Of de gasten daar aanvaard worden, en dezelfde vriendschap ondervinden als bij hun burens in een instelling, laten we buiten beschouwing. Als men wil bouwen in de gewone gemeenschap, dient men in alle geval dure bouwgrond aan te kopen. En daar krijgt men ook geen subsidie voor ...

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

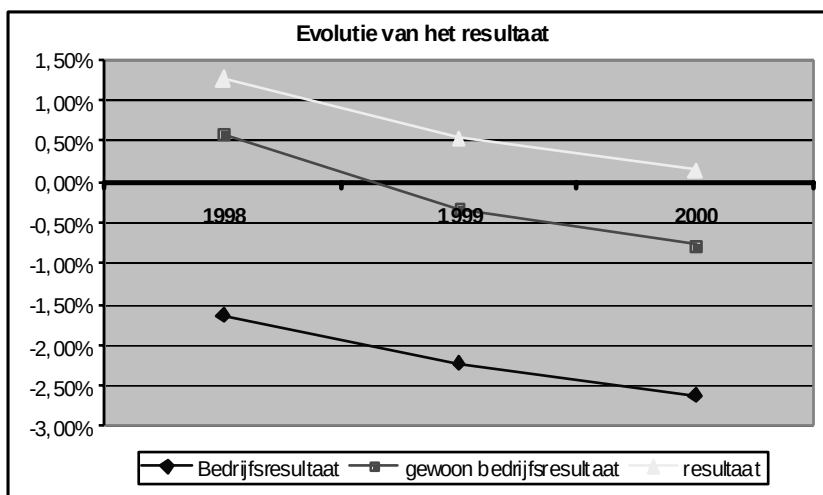

Onvoldoende werkingsmiddelen

Wanneer een instelling binnen het personeelskader blijft dat het Vlaams Fonds toestaat, krijgt het alle personeelskosten terugbetaald. Dat is veruit de grootste kost. Daarnaast krijgen instellingen een vast bedrag dat kosten zoals eten, ontspanning, verwarming, huisvesting, verzorging ... moet dekken. Dat is een bedrag van ongeveer 13 € per maand.

De gasten betalen ongeveer 25 € per verblijfsdag. Dit bedrag wordt direct in mindering gebracht van de subsidies van het Vlaams Fonds. Het is dus geen extra inkomst voor de instelling.

In de gehandicaptensector wordt reeds enkele jaren een financiële doorlichting uitgevoerd in samenwerking met DEXIA. Uit de resultaten blijkt duidelijk dat de financiering in de gehandicaptensector ernstig mank loopt.

Werkingsubsidies zijn onvoldoende: het bedrijfsresultaat wordt elk jaar negatiever. Enkel door uitzonderlijke opbrengsten wordt het resultaat positief.

Deze evolutie is zeker onrustwekkend. Niet enkel omwille van de kleine financiële ruimte die de sector rest (0,14%), maar bovenal gezien de afhankelijkheid naar de uitzonderlijke opbrengsten. Het probleem dat zich hier

stelt is dat de continue, dagelijkse werking vanuit niet structurele en onzekere inkomstenbronnen moet gefinancierd worden. We spreken dan over de bekende pensenkermessen, kaartenverkoop, social sponsoring, toelagen vanuit de gemeente en provincie en de werkings- en infrastructuur toelage vanuit de nationale loterij.

Het is duidelijk dat binnen het hier geschetste kader de onzekerheid wat betreft de continuïteit van de toelage vanuit de nationale loterij voor bijkomende problemen zorgt.

(info uit persbericht Vlaams Welzijnsverbond d.d. 30 mei 2002)

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Gehandicaptenzorg : Onbetaalbaar ?

De zorg voor gehandicapten kost 'veel geld'. Geld dat 'de maatschappij' misschien niet meer wil opbrengen, of door politici niet langer meer verhoogd wil worden. Geld voor nieuwe bestemmingen levert meer aandacht in de media op, en misschien nieuwe stemmen ...

*MIEKE VOGELS ALS DE KIPPEN ERBIJ
BUITEN DE GEHANDICAPTENSECTOR !
OF
VAN VOGEL(S)PEST NAAR ANDERE DOELEN !*

Ongeveer 90 % van de kosten in de gehandicaptenzorg bestaat uit arbeidsloon. Als men dus zegt dat de gehandicaptenzorg onbetaalbaar wordt, zegt men dus eigenlijk dat de maatschappij te weinig tijd heeft, om voor zijn zwakste burgers te zorgen. En dit omdat ze onproductief zijn, en ze niets opbrengen voor de maatschappij.

De maatschappij houdt ons voor dat we met z'n allen minder lang willen werken, minder belastingen wensen te betalen, en iedereen zijn eigen vrijheid wenst, ... Het gevolg van die trend is dat er dus minder tijd komt voor de gehandicaptenzorg, en dat ze terug naar huis moeten ... Pech voor de mentaal gehandicapte en zijn ouders!

Economisch gezien gaat het in de gehandicaptenzorg grotendeels om 'fictief geld'. Want 70 % van de werkingstoelagen gaat gewoon onmiddellijk terug naar de overheid als RSZ en bedrijfsvoorheffing. De rest dient vooral om de netto-lonen te betalen van hen die zorgen voor hun gehandicapte medeburgers.

Toch is er ook een economisch voordeel voor de maatschappij : als de overheid zorgt voor opvang van kinderen met een handicap, dan kunnen de ouders hun werk blijven doen. En zo hun taak in de maatschappij blijven uitvoeren. Terwijl andere

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

mensen, die bewust kozen voor een taak in de gehandicaptensector, voor hun kind zorgen.

En zo is iedereen gelukkig : het kind met een handicap wordt goed opgevangen en voelt zich gelukkig bij zijn vriendjes. En de opvoeders die met veel liefde hun werk doen, worden gewaardeerd voor hun werk. En de ouders kunnen hun werk blijven uitvoeren, en hun vrije tijd zo veel mogelijk aan hun kind besteden.

Besluit :

De lofzang van het individu vermindert de solidariteit en is a-sociaal. Solidariteit is de enige oplossing !

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Vrijwilligers : een onbetaalbare oplossing ?!

De zorg voor mensen met een mentale handicap is heel arbeidsintensief en heel verscheiden :

- ✓ Mensen met een diepe mentale handicap, of mensen die ook een motorische beperking hebben, kunnen zich helemaal niet verzorgen. Er is dan ook veel tijd nodig voor wassen, eten geven, verschonen, ...
- ✓ Mensen met een ernstige mentale handicap kunnen zich soms wel zelf wassen, maar dat moet in alle geval steeds onder toezicht gebeuren, met de nodige richtlijnen. Want anders loopt het mis.
- ✓ Mensen met een matige mentale handicap kunnen meestal wel voor zichzelf zorgen, maar ook is hier zijn controle en toezicht nodig.

Wat de invulling van de vrije tijd betreft, zijn ook hier grondige verschillen. Als men gaat wandelen :

- ✓ Mensen met een diepe mentale handicap kunnen meestal geen elektrische rolstoel bedienen. Als men gaat wandelen heeft men veel vrijwilligers nodig om de rolstoelen te duwen.
- ✓ Als mensen met een mentale handicap wel kunnen wandelen, vertonen ze soms een onvoorspelbaar gedrag. Als men daarom in groep gaat wandelen, moeten de begeleiders soms ogen op de rug hebben, om de gasten te beschermen. Daarom kan het nuttig zijn om extra vrijwilligers mee te nemen om zo problemen te vermijden.

Als men gaat zwemmen, zal men zeker extra begeleiding nodig hebben in het water en aan de kant. Zo moet men speciale aandacht hebben voor gasten die een epileptische aanval kunnen krijgen in het water. Zoniet verdrinken ze. En voor heel zwakke gasten is soms zelfs één op één begeleiding nodig in het water.

Tijdens de vakantiemaanden juli en augustus blijven de meeste instellingen gewoon open. Er is dan ook nood aan vrijwilligers om te zorgen dat het vast personeel vakantie kan nemen, zonder dat de gasten teveel aandacht moeten inleveren. In sommige instellingen zijn er dan ook werkkampen voor jongeren die zich onbaatzuchtig en belangeloos inzetten voor de zwaksten.

Besluit :

Vrijwilligers zijn zeker noodzakelijk en maken het leven van de gasten aangenamer. Toch moet de basis-verzorging gegarandeerd worden met vast personeel. Als de werking onmogelijk wordt zonder één of meerdere vrijwilligers, dan is het geen vrijwilliger meer.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

“Fundraising” : mosselfestijnen enz. ...

Als de overheid onvoldoende middelen ter beschikking stelt, dan gaat men op zoek naar extra geld.

Er zijn algemene service clubs die geld inzamelen voor hun sociale werken. Omdat er echter veel aanvragen komen, maken zij elk jaar een selectie. De meeste instellingen hebben ook een vriendenkring of actiecomité. Meestal bestaat dat uit ouders en/of familie, aangevuld met sympathisanten.

Om geld in te zamelen richt men dan allerhande zaken in : een mosselfestijn, een bal, een fuif, een optreden, een BBQ, een gala-diner, een tombola ... De Vlamingen zijn heel creatief in het vinden van nieuwe initiatieven.

Eén ding is zeker : er is veel inzet nodig om ‘geld’ bijeen te brengen. En niet alle acties zijn even winstgevend, daarom quoteren we zij in € per manuur:

- ✓ Een cafetaria brengt ongeveer 7 €/mu op.
- ✓ Een mosselfestijn brengt ongeveer 10 €/mu op.
- ✓ Een BBQ brengt ongeveer 15 €/mu op.
- ✓ Een gala-diner brengt ongeveer 20 €/mu op.
- ✓ Tombolaverkoop huis-aan-huis brengt ongeveer 20 €/mu op.

En uiteraard is er een limiet aan het bedrag dat men kan bijeenbrengen. Een goede vriendenkring mag tevreden zijn als men 0,5% tot 1% van de subsidies van het Vlaams Fonds kan inzamelen. Het is dus duidelijk dat het hier enkel om het zout op de aardappelen gaat, en niet om fundamentele zaken.

Als voorbeeld nog dit : een steunfonds dat per jaar 70.000 € bijeenbrengt, aan een gemiddelde opbrengst van 15 €/mu, heeft dus een inzet van 4.666 manuren nodig ! Of ongeveer 3 voltijdse werkkrachten ...

Besluit :

‘Fundraising’ is noodzakelijk, maar mag enkel dienen voor de extra’s van het leven, en zou niet gebruikt mogen worden bij structurele tekorten.

Toch kan het niet anders. Want een HACEP-aanpassing van een keuken kost soms 500.000 € of ongeveer 20 manjaar **voltijds** vrijwilligerswerk !

Grote acties (Kom-op-tegen-kanker, Levenslijn, Aids-benefiet, ...) zitten in dezelfde ‘vijver te vissen’. En omdat zij met andere netten vissen (media e.d.), blijft er niet veel vis meer over voor lokale initiatieven.

DEEL III : Wat stelt de politiek voor ?

Hoe evalueert Min. Vogels haar beleid ?

Deze visie werd overgenomen van www.miekevogels.be in februari 2003.

Interessante teksten worden in het vet gedrukt. Onze eventuele commentaar staat in *het cursief* onder de paragraaf.

Budget gestegen met dertig procent

Het totale budget van Welzijn en Gezondheid is gestegen van 1,69 miljard euro (68 miljard Bef) in 1999 naar 2,16 miljard euro (87 miljard Bef) in 2003. Dit is een stijging met bijna dertig procent.

Sociaal akkoord voor 700 miljoen euro

Na jaren van witte woede is er een akkoord in de sociale sector (in totaal is daarvoor 28 miljard frank uitgetrokken, 700 miljoen €). Kwaliteit van leven vormt de groene draad: een betere combinatie van arbeid en gezin door loopbaankrediet en zorgkrediet, naast maatregelen rond arbeidsduurvermindering en loonharmonisering. De DAC(nep-)statuten werden geregulariseerd. Wie in de sector werkt, wordt nu beter gewaardeerd voor zijn werk.

De Witte Woede ging om de 'te hoge arbeidsdruk'. Het sociaal akkoord ('VIA-akkoord') ging vooral om landingsbanen en arbeidsduurvermindering voor oudere werknemers. Globaal steeg de arbeidsdruk (+/- 1 % netto personeelsverlies).

6.500 extra jobs in de zorgsector:

Dankzij het Sociaal akkoord en de forse budgetstijgingen die minister Vogels bedong in de Vlaamse regering zijn er ook heel wat extra jobs gecreëerd in de zorgsector. Eigen berekeningen leren dat er dat minstens 6.500 zijn, naast duizenden andere jobs die indirect er bij gekomen zijn. De zorgsector is trouwens de werkgever van de toekomst. De vraag naar professionele zorg zal omwille van demografische en sociologische evoluties alleen maar toenemen.

In de VIA-akkoorden zitten er ruime arbeidsduurverminderingen. Die worden gedeeltelijk gecompenseerd door aanwervingen.

Vernieuwing in de zorg via PAB:

een vernieuwend concept in de gehandicaptensector. De overheid kan een budget van maximaal 34.705 euro aan de persoon met een handicap toekennen, die dan zelf zijn zorg kan organiseren of inkopen bij een instelling of een

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

opvoeder. Op die manier wordt de autonomie van de persoon met een handicap versterkt. Op dit moment zijn er 404 Personen die werken met een PAB, de voorbode van het veralgemeende PGB, het Persoons Gebonden Budget.

De wachtlijst voor het PAB was in mei 2002 reeds aangegroeid tot 2.400 aanvragen.

4.000 extra plaatsen in de gehandicaptenzorg:

voor het eerst werden de wachtlijsten, die al jaren bestaan, zichtbaar gemaakt en hoog op de politieke agenda geplaatst. Daardoor zijn er extra budgetten vrijgemaakt. In 2001 bijvoorbeeld 17,35 miljoen euro, in 2002 was dit 20 miljoen euro, de grootste stijging sinds het bestaan van het Vlaams Fonds. Ook voor 2003 heeft minister Vogels het engagement van de Vlaamse regering dat er extra geld komt, bovenop de al toegekende 7,5 miljoen euro. Tegen het einde van de Vlaamse legislatuur zullen de meest dringende zorgvragers een oplossing hebben gekregen. **In de voorbije vier jaar is er trouwens meer dan 150 miljoen euro extra in de gehandicaptensector gepompt, dat is een stijging van bijna twintig procent.** In totaal zijn er meer dan 4.000 plaatsen erbij gekomen in de sector.

Een stijging van 150 miljoen € ? Voor uitbreidingen was dit enkel : $17,35 + 20 + 7,5 = 44,85$ miljoen €. Er werd dus meer dan 105 miljoen € uitgegeven voor andere dingen. Met dit bedrag zou men de wachtlijsten kunnen wegwerken (zie deel IV).

Het minste wat we kunnen zeggen is dat de verdeling niet evenredig gebeurd is, en dat onze kinderen in de steek gelaten werden.

VIPA stimuleert het ecologisch bouwen.

Het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA) verleent investeringssubsidies aan initiatiefnemers uit de gezondheids- en welzijnssector als die bouwen of verbouwen. Het gaat ieder jaar om ongeveer 200 miljoen euro. Het VIPA-actieterrein is onder Mieke Vogels uitgebreid naar de bijzondere jeugdbijstand. Ook werd het ecologisch bouwen aangemoedigd dankzij een uitgebreide brochure met handige en eenvoudige tips. Binnenkort wordt er een omzendbrief verstuurd waardoor ecologische criteria verplicht zullen worden vanaf 1 juli 2003.

Let op : extra ecologische normen die de kosten van de bouw gewoon zullen opjagen. Het extra zelf te financieren bedrag voor de bouwheer zal dus groter worden.

Of hoe men op kosten van de mensen met een handicap, het 'groene' ideaal kan realiseren.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Probleem zit muurvast tenzij politiek het losmaakt

Het probleem kan enkel opgelost worden door de politici van het Vlaamse parlement. De enige sleutel tot de oplossing is extra geld. Maar hoe zien de belangrijkste partijen de oplossing ?

Wij hebben hun gevraagd naar een bondige tekst die hun visie moet weergeven. Sommige partijen hebben duidelijk een uitgebreide visie, maar is het ook een duidelijke visie ?

Wij als ouders zijn het in alle geval beu dat men voor verkiezingen veel belooft of verwachtingen losmaakt, en die vergeet als men 'in de meerderheid' zit.

De wachtlijsten worden hét item van de volgende verkiezingen, daar zullen wij voor zorgen met onze actie 'Kies voor Ons'.

**BELOFTE MAAKT SCHULD
WIE DIE NIET HUVDT
KRIJGT EEN DIKKE**

VISIE : Agalev

2003 ... een scharniermoment in het gehandicaptenbeleid van deze legislatuur.

Na ruim drie en een half jaar is een belangrijk deel van de beleidsnota van Mieke Vogels, inzake categoriale hulpverlening voor personen met een handicap gerealiseerd of op de sporen gezet.

- Voor het eerst werden de wachtlijsten, zichtbaar gemaakt en hoog op de politieke agenda geplaatst. Een jarenlang verdoken probleem werd scherp in beeld gebracht en liet iedere betrokkene schrikken van de omvang.
- Op die gegevens werd een ambitieus actieplan geënt. Terwijl de wachtlijstgegevens grondig werden doorgelicht en geactualiseerd, werd het persoonlijk assistentiebudget als een volwaardige zorgvorm operationeel gemaakt. Vandaag kiezen 430 mensen er voor om buiten de voorzieningen, een eigen leven in hun eigen woonomgeving uit te bouwen.
- In een tweede begrotingsjaar werd liefst 20 miljoen euro ingezet om voor minimaal 550 zwaar zorgbehoevenden een concrete oplossing te vinden. Hiermee werd een belangrijke inhaalbeweging gestart, waardoor in de loop van 2003 de grootste groep zorgvragers die reeds maanden op de wachtlijst stonden en in de meest schrijnende situaties verkeerden, een oplossing zullen hebben gekregen.
- In 2001 en 2002 werd samen 37,35 miljoen euro extra vrijgemaakt, de grootste stijging sinds het bestaan van het Vlaams Fonds. Ook voor 2003 heeft minister Vogels het engagement van de Vlaamse regering dat er extra geld komt, bovenop de al toegekende 7,5 miljoen euro. In de voorbije vier jaar is er trouwens meer dan 150 miljoen euro extra in de gehandicaptensector geïnvesteerd, dat is een stijging van bijna twintig procent.
- In totaal zijn er bijna 4.000 personen met een handicap, wiens zorgvraag vandaag bijkomend kan beantwoord worden. (Semi-)residentieel kwamen er 701 plaatsen bij, in de ambulante begeleiding werden 2.814 personen of gezinnen méér opgevangen en/of begeleid en tenslotte het persoonlijk assistentiebudget was ook goed voor een aangroei tot 443 personen.

We deden niet alleen méér, we deden het ook anders!

- Naast de traditionele en nog steeds noodzakelijke (semi)residentiële zorgvormen, werd ook fors in de ambulante dienstverlening (60% stijging van dit budget) en in het PAB geïnvesteerd, zowel door inbreng van nieuwe middelen als door heroriëntering van de reeds ingezette kredieten.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Wij komen nu stilaan op het punt dat we de omslag zullen kunnen maken, van een retro-actief optekenen van wachtlijsten naar een pro-actieve zorgvraagregistratie.

In 2003 worden de reeds geactiveerde regionale overleg-structuren verankerd en groeien ze uit tot zorgnetwerken die op basis van permanent geactualiseerde regionale zorgbehoeften mee de grondslag voor een globaal meerjaren-programmatiebeleid zullen vormen.

Dat operationeel plan zal uit twee componenten bestaan:

1. Het historisch gegroeid, structureel tekort aan opvangplaatsen wordt duidelijk in kaart gebracht en gepresenteerd in het Vlaams parlement, in de loop van de maand maart. Naast het cijfermateriaal zal een tijdsplan en een voorstel van programmatie volgens zorgbehoefte en noodzakelijke infrastructuur worden voorgelegd. Willen we dit structureel tekort oplossen, dan is een volgehouden inspanning in de eerstkomende jaren noodzakelijk.
2. Jaarlijks groeit het aantal mensen met een handicap aan. Er is vooralsnog geen demografisch evenwicht bereikt. Dit betekent dat we naast het wegwerken van het tekort, ook een bijkomende inspanning moeten doen om die aangroei op te vangen. Doen we dit niet, dan leggen we nu al de basis voor nieuwe wachtlijsten in de toekomst. Ook die tekening zal aan het Vlaams parlement worden voorgelegd.

Samenvattend kunnen we stellen dat we het maatschappelijk probleem van wachtlijsten in de gehandicaptenzorg, helder en transparant in beeld hebben. Er werden al heel veel schrijnende situaties weggewerkt, maar er blijft nog altijd een structureel tekort. We hebben dit goed gedefinieerd en stellen een gefaseerde aanpak voor. Tegelijk moeten we ook de feitelijke groei van zorgvragen blijven opvangen.

En laat ons niet vergeten:

wachtlijsten zijn pas echt weg als de zorgopvang daadwerkelijk is gerealiseerd.

Daarom is in dit proces een geëngageerde alliantie tussen de politieke overheid, de administratieve overheid de gebruikers/zorgvragers en de diverse initiatiefnemers op het terrein de belangrijkste kritische succesfactor.

VISIE : CD&V

Een structurele oplossing voor de wachtlijsten is nodig : meer middelen - betere programmatie

De problematiek van de wachtlijsten in de gehandicaptensector is geen recent probleem maar bestaat al enige tijd. Nieuw gegeven is wel dat de wachtlijsten onder de paarsgroene Vlaamse regering **zeer acuut** zijn geworden. De graad van uitzichtloosheid van mensen die met het probleem geconfronteerd worden (de persoon met een handicap zelf, z'n familie, z'n zorgverleners) is geweldig opgelopen. De vertraging in de programmatie-uitbreiding (anno 2000) heeft hier zeker een rol gespeeld.

Het is inmiddels duidelijk geworden dat de invoering van het PAB een verborgen zorgvraag naar de oppervlakte heeft gehaald. De overlapping tussen de centrale wachtlijst en de PAB-lijst is beperkt tot slechts 33 personen en het is dus weinig waarschijnlijk dat er dankzij dit systeem vervroegd residentiële capaciteit zal vrijkomen.

Na de taskforce wordt nu meer verantwoordelijkheid gegeven aan van het regionale niveau. Het regionaal overleg (initiatiefnemers en gebruikers) zal een antwoord moeten geven op de meest urgente zorgvragen. CD&V vindt dat de taak van de centrale regisseur moet verduidelijkt worden. De personen met een handicap die in nu in overtal opgenomen zijn moeten mee opgenomen worden bij het wegwerken van de wachtlijsten. Een opname in overtal is slechts een voorlopige oplossing, hiermee geen rekening houden zou deze voorzieningen, die bereid zijn personen in overtal op te nemen, sanctioneren.

Er is dringend nood aan een netwerk van goed samenwerkende, flexibele en continue dienstverlening en voorzieningen. Er moet beroep kunnen gedaan worden op aangepaste leerprogramma's, begeleiding en op woonvormen, waarbij een eigen vorm van zelfstandigheid kan worden ontwikkeld. Keuzevrijheid, zorg-op-maat en zelfredzaamheid zijn daarbij de uitgangspunten.

Dit gaat niet enkel over cijfers van hoeveel gehandicapten er in Vlaanderen zijn, het gaat over mensen die terecht een antwoord zoeken voor hun situatie, niet alleen vandaag maar ook voor later. Een lange termijnvisie is nodig om een blijvend antwoord te kunnen bieden. Voor CD&V is het duidelijk: de inspanning die werd gedaan voor de **begroting van 2003** is schromelijk **onvoldoende**. Er worden nu extra geldmiddelen aangekondigd voor de eerstvolgende Vlaamse begrotingscontrole, CD&V staat erop dat deze **belofte** ook wordt **nagekomen**.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

CD&V stelt dat er dringend een structurele oplossing moet uitgewerkt worden, dit betekent dat er een programmatie op langere termijn zal moeten uitgewerkt worden. Zowel de persoon met een handicap als de voorzieningen moeten weten waar ze aan toe zijn, er kan niet van jaar tot jaar gewerkt worden.

Om dit te realiseren moeten er een duidelijke toekomstvisie uitgetekend worden en moeten er meer middelen vrijgemaakt worden voor de gehandicaptensector. Alle gehandicapten hebben recht op gepaste en kwaliteitsvolle hulpverlening.

Brussel, 20 februari 2003

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

VISIE : N-VA

De N-VA verdedigt rechtlijnig het belang van zes miljoen Vlamingen, zonder onderscheid. En dus ook het belang van mensen met een handicap en hun gezinnen.

Vlaanderen komt vandaag ontzaglijke middelen tekort voor het welzijn van zes miljoen Vlamingen. De minister voor Welzijn Mieke Vogels is - nota bene in het Europees Jaar van de Mensen met een Handicap - eerder een minister van Wachtlijsten. Met de inkomsten van het kijk- en luistergeld had Vlaanderen aan alle noden kunnen tegemoet komen. Maar voor de socialisten en de andere regeringspartners is gratis tv-kijken kennelijk veel belangrijker.

De N-VA eist absolute en onmiddellijke prioriteit voor de wegwerking van álle bestaande wachtlijsten in de welzijnssector (geestelijke gezondheidszorg, gehandicapten, rust- en verzorgingstehuizen, kinderopvang...). De N-VA vindt het een schande dat één van de meeste welvarende regio's ter wereld duizenden kinderen en volwassenen met een handicap, maar ook hun gezinnen, volledig aan hun lot overlaat. Sommigen krijgen opvang, anderen moeten het, in afwachting van een open plaats, maar alleen redden.

De wachtlijsten werden jaren geleden opgezet als instrument om de meest urgente vragen te detecteren en om alle betrokken dienstverlening te coördineren. Maar vandaag zijn ze geworden tot vergeetlijsten, niettegenstaande alleen mensen die het écht nodig hebben, worden toegelaten tot de gesubsidieerde dienstverlening.

De Vlaamse overheid dient onmiddellijk een drastische inhaaloperatie te starten. Immers, terwijl de wachtlijsten steeds langer worden, moet men jaarlijks ook plaatsen bij creëren omdat ook personen met een handicap, gelukkig, steeds ouder worden. Tot slot moeten ook steeds meer gehandicapten de psychiatrie verlaten, ook al verblijven ze er al tientallen jaren.

Het persoonlijk assistentiebudget vormt anderzijds geen alternatief voor diegenen die geen assistentie vinden.

Tot slot vraagt de N-VA ook aandacht voor de professionele opvang. Ondanks de maximale inzet van personeel, vrijwilligers en gezinnen worden de budgetten van de zowat 350 inrichtende machten die één of meerdere begeleidingssettings organiseren steeds krapper. Ook hier dient zodoende ingegrepen te worden.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

VISIE : *sp.a*

Voor allerlei opvang en begeleiding loopt men het risico op een wachtlijst terecht te komen. Wachtlijsten komen voor in de ouderenzorg, gehandicaptenzorg, geestelijke gezondheidszorg... Hoe is deze nood aan bijkomend aanbod ontstaan? Er zijn vooral veel extra-plaatsen nodig omdat er steeds meer gehandicapte en langdurig zorgbehoevende Vlamingen zijn:

- Door betere levensomstandigheden en medische verzorging worden mensen ouder en leven personen met een handicap langer.
- Meer mensen overleven zware ongevallen door betere medische zorgen.
- De medische vooruitgang leidt er toe dat steeds jongere vroeggeboren baby's in leven blijven, met een verhoogd risico op handicaps.
- Aandoeningen zoals autisme, niet aangeboren hersenletsel en depressie worden gemakkelijker vastgesteld en er is meer erkenning voor.

Een belangrijke factor is de 'pathologiesering' van onze samenleving: onwelzijn wordt steeds meer vertaald in een of andere professionele zorgnood. Zelfzorg en mantelzorg worden verdrongen.

De overheid had in de voorbije jaren niet altijd voldoende geld en slagkracht om aan de nieuwe vraag te voldoen. Gevolg: de huidige opvangmogelijkheden zijn te krap en/of niet aangepast aan nieuwe doelgroepen.

Vijf uitdagingen:

1. Om nieuwe plaatsen te creëren is veel extrageld nodig, dat ook in de toekomst niet onbeperkt beschikbaar zal zijn. Ook het geschikte personeel is niet altijd te vinden. In het verleden zijn de budgetten voor gehandicaptenzorg fel gestegen, zowel op Vlaams als op federaal niveau. Onder impuls van de verschillende 'witte woedes' is zwaar geïnvesteerd in meer plaatsen en een kwaliteitsvolle personeelsomkadering. Toch heeft de overheid de stijgende vraag niet kunnen bijhouden.
2. De nood in de zorgsector komt niet alleen voort uit de extra vragen naar zorg of uit een gebrek aan middelen, maar ook uit weerstanden en eigenbelang van de voorzieningen. In Vlaanderen is dit nog niet grondig onderzocht, in tegenstelling tot bijvoorbeeld Nederland. Daar kwamen onderzoekers tot de bevinding dat de sector zelf niet vrijuit gaat: slecht management, te weinig klantgericht werken, te weinig samenwerking.
3. Nieuwe zorgvormen blijven illustere onbekenden. Er ontstonden de voorbije twee decennia heel wat nieuwe ambulante en semi-residentiële vormen van ondersteuning, bijvoorbeeld dagopvang voor ouderen, beschut wonen, het dienstencentrum en het assistentiebudget in de gehandicaptensector. Maar het idee dat opvang en zorg anders kunnen, is nog zeer pril. Men wil het niet, gewoon omdat men het niet kent.
4. Niet iedereen is in het verleden op de juiste plek terecht gekomen. Er verblijven mensen in tehuizen die er eigenlijk 'onterecht' zijn, terwijl mensen met een zwaardere problematiek, die nu op wachtlijst staan, er meer op hun plaats zouden zijn. Dat is historisch gegroeid. Nog altijd vind je vandaag in psychiatrische klinieken mensen met een beperkte

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

mentale handicap. Het is niet goed voor hen, en het bezet plaatsen voor mensen die er wel zouden moeten zitten.

5. De zelfzorg en de mantelzorg hebben altijd een schaduwbestaan geleid, de overheid hield zich er helemaal niet mee bezig. Nochtans zijn dit met grote voorsprong de belangrijkste zorgvormen. Gelukkig is hierin verandering gekomen, o.m. door de erkenning van de mantelzorg in het kader van de zorgverzekering, het 'zorgverlof' in het tijdscreediet (= de vroegere loopbaanonderbreking), het stopzetten van de financiële bestraffing van personen met een inkomensvervangende tegemoetkoming die bij hun kinderen gaan inwonen, het assistentiebudget... Het is onmiskenbaar zo dat de zorg op termijn onbetaalbaar zal worden indien zelfzorg en mantelzorg verder verdwijnen

sp.a pakt de vijf uitdagingen, die hierboven werden toegelicht, aan:

Door de mantelzorger een echt statuut te geven en (beter) te vergoeden.

Door meer mogelijkheden te geven aan personen met een handicap die zelfstandig kunnen leven. Zij moeten, al of niet met hun ouders, hun eigen zorg kunnen organiseren. In de eerste plaats moeten er daarom meer maar ook voldoende hoge assistentiebudgetten ter beschikking worden gesteld.

Door ervoor te zorgen dat mensen de zorgvorm krijgen die voor hen het best geschikt is. Maatzorg dus! Personen moeten ook halve weken of enkel 's nachts in een instelling terecht kunnen. Personen met een lichtere handicap hebben recht op voldoende begeleiding en geld zodat ze zelfstandig kunnen leven. De centrale wachtlijsten en de zorgbemiddeling helpen om meer zorg op maat te krijgen.

Door het aanbod verder te verhogen, daar waar tekorten zijn. Om de hiaten in het aanbod duidelijk af te bakenen moet de vraag veel beter dan nu geregistreerd worden. Iedereen die erbij betrokken is - de personen met een handicap zelf, de voorzieningen, de plaatselijke overheid - moeten hieraan meewerken.

Door de voorzieningen tot verantwoording te roepen over hun opnamebeleid. Het kan niet dat mensen geen plaats vinden omdat ze 'te zwaar' gehandicapt zijn. Tegelijk moet werk gemaakt worden van een ander financieringssysteem, zodat instellingen meer geld krijgen als ze iemand opnemen met een zwaardere handicap en vice versa.

Wij moeten ervan uitgaan dat meerdere jaren nodig zijn om de achterstand in te halen en alle wachtenden in de zorg - personen met een handicap, zorgbehoevende ouderen, wachtenden op jeugdpsychiatrie en de vele andere doelgroepen - de meest geschikte plaats te geven. Wel wil *sp.a* de mensen nu de garantie geven dat er in Vlaanderen *geen enkele* zorgbehoevende of persoon met een handicap, wiens vader of moeder of partner wegvalt, aan zijn lot overgelaten wordt. Het OCMW moet in noodgevallen, samen met de centrale wachtlijstwerking, de voorzieningen en de gehandicaptenverenigingen, een oplossing bieden. Ten tweede moeten zorgbehoevende en gehandicapte personen, evenals hun partner of ouders, nauwgezet op de hoogte gehouden worden van nieuwe plaatsen en plaatsen die vrijkomen. Deze informatie moet permanent en actueel beschikbaar zijn, bijv. via een nieuwsbrief, internet, een infotelefoonlijn,....

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

VISIE : Vlaams Blok

De wachtlijsten in de gehandicaptensector zijn een immens probleem. De graad van uitzichtloosheid van mensen die met deze problemen kampen is geweldig opgelopen.

Minister Vogels maakt er zich van af door te stellen dat men tussen 1999 en 2002 al enorme inspanningen heeft geleverd om de begroting van het Vlaams Fonds te laten stijgen.

In oktober 2002 stelde ze zelfs dat ze nog niet over de cijfers over BuSO-scholen beschikte. Die cijfers had ze nodig om haar langetermijnplanning te kunnen opstellen.

Tegen eind 2002 zou ze die cijfers in een rapport verwerken en op basis daarvan bij de begrotingscontrole extra middelen vrij maken om de meest urgente noden te lenigen.

De minister ontwijkt de problematiek door kritische vragen te pareren met cijfers zoals de uitbreiding met 95 plaatsen voor begeleid wonen en 65 plaatsen voor beschermd wonen in de ambulante sector waardoor hun erkende capaciteit hierdoor steeg naar respectievelijk 1.634 en 439 plaatsen !

Bij monde van Vlaams Blok-volksvertegenwoordigster Marijke Dillen en Vlaams Blok-volksvertegenwoordiger Felix Strackx zullen wij in het Vlaams Parlement de minister blijven wijzen op haar verantwoordelijkheid ter zake.

Marijke Dillen wees ter zake ook op het weinig transparante karakter van het Vlaams Fonds. Het Vlaams Fonds krijgt immers bijna de helft van het welzijnsbudget. Zoveel middelen besteden zonder enig perspectief op verbetering van het management van de wachtlijsten is een bedenkelijke zaak.

Het Vlaams Blok eist hoe dan ook dat meer geld wordt vrijgemaakt voor de nodige uitbreidingen.

Wij vrezen echter dat deze paars-groene en links-liberale regering vooral het individualisme hoog in het vaandel voert en dat het zorgbeleid niet bepaald haar grootste prioriteit is.

Vlaams Blok fractie

Vlaams Parlement

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

VISIE : VLD

“Dit is eigenlijk mijn persoonlijke mening. het is voor ons heel moeilijk om een juiste inschatting te krijgen van het hele dossier rond de wachtlijsten. Het Vlaams Fonds wil echt niet mee werken. Ze geven ons geen duidelijk zicht en beheren niet op een moderne wijze. We krijgen hoe langer meer de indruk dat het een lekke zeef is.

Het Vlaams Fonds beheert de helft van het welzijnsbudget en kreeg zeer veel middelen bij maar resultaten zijn er volgens jullie niet. Dat kan toch niet. De regering is nu overgestapt op een manager buiten het Fonds. We hopen daar opheldering te krijgen.

Patricia Ceysens, 04.03.03”

We hebben in de commissie welzijn vaak de problematiek van de wachtlijsten besproken. De problematiek gaat ons zeer ter harte. Om beter zicht te krijgen op wat kan en wat niet kan hebben we ook een onderhoud met de verantwoordelijken van het Vlaams Fonds georganiseerd. Dat was erg teleurstellend want uit dat gesprek bleek dat het Vlaams Fonds geen pertinente antwoorden kan geven. Er zijn binnen het Vlaams Fonds geen budgettaire of andere draaiboeken die een transparante kijk op de huidige situatie en de besteding van de nieuwe middelen geven.

Thans werd er door de regering een manager aangesteld om de wachtlijsten weg te werken. Hij moet nagaan hoe op het terrein het snelst een antwoord kan worden geboden op de vragen met de huidige middelen. Totnogtoe hebben wij daarover geen overzicht gekregen. Dit zou op de commissievergadering van 13 maart aanstaande gebeuren. Nagegaan moet worden welke initiatieven klaar zijn om van start te gaan en enkel nog wachten op middelen om te werken. Blijkbaar zijn er dergelijke initiatieven. Zij moeten voorrang krijgen omdat zij snel bijkomende plaatsen kunnen creëren.

Bovendien moet bekeken worden in welke mate mensen op de juiste plaats zitten. Ik hoor verhalen waarbij mensen die denken in een opvangvorm zelfstandig wonen te zitten eigenlijk een hele residentiële plaats innemen, wat betekent dat met dat geld twee plaatsen zelfstandig wonen kunnen worden gecreëerd.

Tot slot moet gewerkt worden aan de capaciteit van de voorzieningen. Wie permanent onder zijn capaciteit werkt, moet verplicht worden mensen met een dringende vraag op te vangen vooraleer er een capaciteitsuitbreiding wordt gegeven.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Al die problemen vloeien volgens mij voort uit het feit dat totnogtoe:

1. het vlaams fonds nooit echt goed heeft nagegaan wat er met het geld gebeurt
2. het beleid de instellingen op hun vraag heeft bediend zonder na te gaan wat de noden van de personen met een handicap waren.
3. Eigenlijk zou de regiomanager nu instelling per instelling na moeten gaan hoeveel mensen bijkomend kunnen worden opgevangen in de bestaande capaciteit, welke instellingen snel bijkomende plaatsen kunnen creëren.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Solidariteit nodig tussen ministers

Min.Pres. Dewael heeft regelmatig in de pers gezegd dat zijn ministers de problemen moeten oplossen binnen hun eigen bestaande begroting. Dit door het leggen van andere prioriteiten en het realiseren van verschuivingen.

Voor het probleem van de wachtlijsten is dit onmogelijk. Een oplossing kan er enkel komen als de voltallige Vlaamse ministerraad naar een oplossing zoekt, eventueel in samenspraak met de federale regering. *Er zijn ministers genoeg ...*

Wij zijn de paraplupolitiek beu : onze kinderen blijven toch in de regen staan !

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

DEEL IV : Ons voorstel !

Nu de wachtlijsten er zijn, moet men gewoon de waarheid onder ogen zien :

- Men moet voldoende plaatsen bijmaken om urgentie 1 & 2 & 3 op te lossen. Misschien moet men zelfs een extra plaats op overschot voorzien.
- Deze middelen moeten onmiddellijk vrijgemaakt worden. En als de instellingen er niet in slagen om deze middelen onmiddellijk in te zetten, zou het resterend saldo in de investeringspot van het Vlaams Fonds moeten gestort worden (*van de 20 miljoen EURO extra in 2002 zou er minder dan 50% gebruikt zijn. De rest is terug naar Vlaamse overheid voor 'eenmalige investeringen'*).
- Als instellingen moeten (bij)bouwen, moet de integrale kostprijs gesubsidieerd worden. Alleen zo kunnen nieuwe initiatieven opstarten !
- De overheid moet gronden ter beschikking (laten) stellen. Het gaat toch niet op dat een overheid investeert in natuurdomeinen en die laat beheren door 'derden', terwijl instellingen geen EUROCENT subsidies krijgen voor noodzakelijk grond.
- Er moet een 'echte ombudsdienst' komen, onafhankelijk van het Vlaams Fonds, die jaarlijks een inventaris maakt van de situatie : Hoe lang moeten mensen wachten op opvang ? Wat zijn de gevolgen voor de families ?

Door nu krachtig te handelen kan de explosie van de wachtlijst afgeremd worden. Wij als ouders krijgen nu de boodschap van de overheid : "Er is een schaarste in zorgaanbod. Als u iets wil hebben, schrijf u dan nu al in."

Het is een 'vicieuze cirkel' : sommige ouders zouden de zorg voor hun kind best wel op hun blijven nemen, maar zien nu het falen van het systeem. Daardoor gaan ook zij kiezen naar externe zorg. En daardoor komt het systeem nog meer onder druk te staan.

Het EINDDOEL :

Deze spiraal kan enkel onderbroken worden door het snel en efficiënt creëren van extra plaatsen, en er strict over te waken dat er altijd voldoende extra plaatsen zijn.

En dat men niet meer afkomt met de boutade "Het geld is op". Kijk eens achteraan bij de FAQ's : er is geld genoeg. Het is een kwestie van prioriteiten.

Alleen op die manier zijn ouders zeker dat er opvang is voor hun kind, als zij er niet meer zijn, of als zij zelf besluiten dat ze de zorg niet meer aankunnen.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Welke extra werkingsmiddelen nodig voor UC1&2&3 ?

Dit is een eigen berekening, gebaseerd op de cijfers van het Vlaams Fonds op 30/06/02 (!) en de bedragen van de 'Taskforce' van Min. Vogels voor 2002.

<u>Omschrijving zorgvorm</u>	<u>UC1&2&3</u>	<u>Werking/Pl</u>	<u>Werking/Jr</u>
dagcentrum	776	18.592 €	14.427.392 €
begeleid werken in DC	51	18.592 €	948.192 €
begeleid wonen	872	6.941 €	6.052.552 €
beschermd wonen	270	12.395 €	3.346.650 €
tehuis werkenden	259	17.848 €	4.622.632 €
bezigheidstehuis	1.083	34.085 €	36.914.055 €
nursingtehuis	547	40.902 €	22.373.394 €
zelfstandig wonen	101	30.540 €	3.084.540 €
gezinsplaatsing	10	8.180 €	81.800 €
WOP	21	3.491 €	73.311 €
tehuis kortverblijf	25	36.564 €	914.100 €
thuisbegeleiding	199	1.295 €	257.705 €
semi-internaat niet-school.	52	18.592 €	966.784 €
semi-internaat schoolg.	182	13.138 €	2.391.116 €
MPI Internaat	363	35.945 €	13.048.035 €
OBC	5	43.381 €	216.905 €

TOTALE WERKINGSKOST

109.719.163 €²

Het budget zorg van het Vlaams Fonds zou moeten stijgen met ongeveer 110 miljoen €. En nadien moet er nauw over gewaakt worden dat het budget stijgt, als er extra vragen komen die niet door natuurlijke afvloeï opgevangen kunnen worden.

Studies (o.a. in Nederland) wijzen uit dat er ongeveer 3 jaar nodig zijn om extra plaatsten te genereren.

² Zie Deel III bij 4.000 extra plaatsen. Men heeft 105 Miljoen € anders besteed.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Welke investeringen moeten gebeuren voor de UC1&2&3 ?

Bij deze berekeningen gaan we uit van de cijfers op de wachtlijsten van 30/06/02 voor de mensen, die binnen de 6 maanden een oplossing beloofd werd.

Vermits de meeste instellingen geen extra kamers of ruimte meer hebben, willen we hier een schatting maken van de investeringen die nodig zijn om de gebouwen te zetten om deze opvangvormen te realiseren.

<u>Omschrijving zorgvorm</u>	<u>UC1&2&3</u>	<u>Invest./pl</u>	<u>Investering</u>
dagcentrum	776	25.000 €	19.400.000 €
begeleid werken in DC	51	25.000 €	1.275.000 €
tehuis werkenden	259	60.000 €	15.540.000 €
bezigheidstehuis	1.083	65.000 €	70.395.000 €
nursingtehuis	547	70.000 €	38.290.000 €
semi-internaat niet-school.	52	25.000 €	1.300.000 €
semi-internaat schoolg.	182	25.000 €	4.550.000 €
MPI Internaat	363	55.000 €	19.965.000 €
OBC	5	75.000 €	375.000 €
TOTALE INVESTERING			171.090.000 €

Als men dus alle dringende zorgvragen wenst te beantwoorden, dan moet men infrastructuur bouwen ter waarde van ongeveer 170 miljoen € (excl. grond !).

Opmerkingen :

Bij de prijsberekening zijn we uitgegaan van de normen die de overheid in 2002 voor nieuwbouw in de gehandicaptenzorg oplegde.

Wij hebben dan nog geen rekening gehouden met de aankoop van grond. Als men voor 'inclusief wonen' opteert, gaat het meestal om 'gewone' bouwgrond die in sommige streken peperduur is. De lokale besturen zouden in dit voorstel gratis bouwgrond of grond-voor-openbaar-nut moeten schenken.

De nieuwe normen voor ecologisch-verantwoord-bouwen zouden nog een extra verhoging van 25 % betekenen, bovenop deze schatting.

DEEL V : FAQ's (Frequently asked questions)

Waarom weigeren instellingen kinderen ?

Meestal gaat het om uitzonderlijke situaties : waar de zorgvraag niet past in de leefgroep waar er een 'open' plaats is. Men moet immers rekening houden met de andere bewoners van die groep. Sommige gasten vertonen een gedrag waarbij de ene gast de andere prikkelt. En dat moet men vermijden.

Anderzijds hebben zeker niet alle instellingen hetzelfde personeelskader. Door de personeelsstop hebben sommige instellingen minder personeel dan andere instellingen. En kunnen zij dus minder zorg bieden, en moeten zij gasten weigeren.

Een voorbeeld :

Er bestaat maar één standaard personeelskader voor een dagcentrum. Normaal is dat niet bedoeld voor mensen die veel verzorging nodig hebben. Er wordt dus geen onderscheid gemaakt zoals bij een bezigheidstehuis waar er een extra 'nursing'-vorm is.

Instellingen die toch een dagcentrum aanbieden voor gebruikers van het 'nursing-type', doen dat door personeel weg te trekken van andere afdelingen, of door vrijwilligers in te zetten. En dat kan niet overal ...

Waarom weigeren ouders een plaats ?

In de pers lezen we soms uitspraken van 'het beleid' dat ouders een plaats weigeren. Op zich lijkt het dan dat de zorgvraag toch niet zo dringend was ... En dat klopt niet. Enkele voorbeelden :

Kinderen zijn het dierbaarste bezit van elke vader en moeder, Vermits het gaat om onmondige en hulpeloze mensen, willen wij als ouders ook het beste voor onze kinderen. Het wordt immers hun thuis voor de rest van hun leven. Soms hebben ouders slechte ervaringen met een instelling of

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

een directie. En dan zouden zij daar wel eens een plaats kunnen weigeren, omdat ze vrezen dat hun kind er niet gelukkig is. Voor ons is dit 'zorg op maat'.

Soms gebeurt het ook dat bejaarde ouders hun kind op de wachtlijst zetten 'voor het geval dat ...'. En als er hun kind dan een plaats aangeboden wordt, en ze voelen zich nog fit, kunnen ze die plaats weigeren. Om een dag daarna een nieuwe aanvraag in te dienen. Of hoe ouders leren leven met een schaarste van het aanbod.

De enige manier om ouders echt de keuze te geven is er steeds voor te zorgen dat er in elke instellingen een paar extra plaatsen zouden zijn. Zo kunnen ouders niet alleen de instelling, maar ook het moment kiezen.

Waarom zijn er nog vrije plaatsen in Vlaanderen ?

De overheid zegt ook : "Er zijn in Vlaanderen nog x aantal vrije plaatsen". En als zij dat zegtm zal dat zo wel zijn.

Instellingen moeten geen bezetting van 100% hebben, pas als ze minder dan 95% halen, zullen de werkingsmiddelen verminderd worden. Voor een instelling met 200 gasten betekent dit een marge van 10 personen. Deze vrije plaatsen ontstaan bv. door het feit dat ondanks de hele goede verzorging er gasten overlijden. Of dat mensen op proef overschakelen naar een andere vorm van opvang. En tijdens zo'n proefperiode moet de originele plaats 6 maanden vrij blijven ...

Soms specialiseren instellingen zich in heel specifieke zorgvragen, zoals mensen met een mentale handicap, gecombineerd met heel extreem probleemgedrag. Die kinderen vereisen extra aandacht, dwz. extra personeel. Zo'n instellingen flirten dan met de 95%-regel, en gebruiken het extra personeel voor de opvang van die probleemgroepen.

En als het om een definitieve open plaats gaat, moet er dus gezocht worden naar de beste kandidaat. Soms is het nog complexer omdat men een interne bewoner doorschuift, en er dus een plaats op een andere groep komt.

Kortom : soms gaat het om mensen met een erg complexe zorgvraag die professioneel beantwoord moet worden, op de beste manier. En dat kan wel even duren.

En daarom zijn er op papier 'open' plaatsen. Meestal gaat het om overgangsplaatsen.

Volgens ons zouden er trouwens steeds een aantal vrije plaatsen moeten zijn om te zorgen dat het systeem goed werkt !

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Waarom minimum 4 dagen per week in een tehuis ?

Soms horen we mensen zeggen : “ik zou mijn kind wel meer naar huis willen halen, maar als ik dat doe, verliest de instelling haar subsidies”.

In principe is dat juist. Als een kind teveel dagen thuis is, dan is het voor de overheid niet meer ‘voltijds’ en dan komt de instelling in problemen met de bezetting. Een voltijdse plaats mag maximaal 144 dagen thuis zijn :

52 zaterdagen

52 zondagen

10 betaalde feestdagen

30 verlofdagen

Als men minder opvang wenst, kan men terecht in het ‘kortverblijf’. Daar kan men flexibel een beroep op doen. Maar men heeft geen garantie.

Waarom geen 2 deeltijdse gasten : 3 + 4 = 7 dagen, of niet ?

Sommige mensen denken dat dit kan opgelost worden in samenspraak. Stel even voor dat 2 ouders een afspraak maken : kind A van maandag tot donderdag, en kind B van donderdag tot maandag. De som is 7 dagen : opgelost !

Maar zo simpel is dat niet. Er zijn problemen voor de gasten zelf : wie richt de kamer in ? Wie kiest de posters ? ... Wellicht zijn die problemen op te lossen.

De praktijk leert echter dat dit niet gaat. Stel even voor dat er bij kind A thuis een ziekenhuisopname is van één van de ouders en de ouders tijdelijk hun kind graag 2 dagen langer in de instelling te laten. Normaal zou dat geen probleem zijn, maar in dit geval kan dit niet, want de kamer is bezet.

Samengevat : mooi in theorie, maar in praktijk niet haalbaar. Tenzij instellingen natuurlijk kamers op overschot zouden hebben ... maar dat kost veel geld !

Zitten sommige mentaal gehandicapten op een verkeerde plaats ?

Wanneer buitenstaanders op bezoek gaan in een instelling waar mensen met een mentale handicap wonen of werken, dan ziet het er altijd heel gezellig uit. Bijna nooit zijn er problemen zichtbaar.

Wanneer die gasten een duidelijke structuur geboden wordt, en die structuur heel strak toegepast wordt, dan functioneren ze meestal op een hoger niveau dan hun eigen niveau. Daardoor overschatten de meeste buitenstaanders de mogelijkheden van de gasten.

Maar eens deze structuur doorbroken wordt, komen ook de problemen terug naar boven. Met alle gevolgen vandien want ook de persoon met een mentale handicap wordt dan heel ongelukkig.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Bij gasten die overschakelen van een 'tehuis-voor-werkenden' naar 'beschermde wonen' is dit overduidelijk. In het begin is er nog de heilzame invloed van de 'oude' structuur. Nadien valt dit effect weg en komt het probleemgedrag terug aan de oppervlakte.

Door de schaarste hebben veel instellingen deze overgang reeds geprobeerd. Soms lukt het wel, zij het dan met meer begeleiding dan voorzien !

Mentaal gehandicapten met ernstige zorgvraag kunnen nergens terecht.

Instellingen krijgen een vast bedrag dat kosten zoals eten, ontspanning, verwarming, huisvesting, verzorging ... moet dekken. Dat bedrag is hetzelfde voor alle ernstig en diep mentaal gehandicapten, zonder rekening te houden met sondevoeding, luiers, ... Extra kosten die zwaar doorwegen.

Dit bedrag ligt rond de 13 € per dag. Hier moet men al die kosten van betalen.

Er is ook geen extra personeel voorzien voor heel ernstige zorgvragen. Een instelling die zo'n kinderen opneemt, zal dus financieel verlies maken (omdat men met 13 € per dag niet toekomt), en zal personeel op andere afdelingen moeten weghalen om extra personeel in te zetten bij de zware zorgbehoeften.

Goed ingelichte bronnen zeggen dat asielzoekers van het OCMW vroeger tussen de 20 € en de 25 € per dag kregen. De overheid weet dus zelf ook dat 13 € onvoldoende is !!!

Instellingen die een tekort hebben op hun werking, konden in het verleden een beroep doen op de 'guldigheid' van de Nationale Loterij. Minister Vogels denkt er aan, nu zij over dit geld bevoegd is, om deze 'extra subsidie' stop te zetten. In een instelling waar ongeveer 250 gasten opgevangen worden, spreekt men dan over het wegvallen van meer dan 50.000 € per jaar ! Op die manier zullen de instellingen nu (nog) meer verlies maken !!!

Als deze trend zich doorzet, en deze extra inkomsten wegvallen omdat Min. Vogels ze voor andere doeleinden wenst te gebruiken, dan zal dit op korte termijn het zeker failliet betekenen van sommige instellingen. *Een soort euthanasie op instellingen ...*

Is het niet goed om de wachtenden in te delen in prioriteiten ?

Op zich is dit een stap in de goede richting, men wil voorrang geven aan de zwaarst zorgbehoevenden. Maar hoe meet men deze zorgbehoefte ? Wie bepaalt de psychische draagkracht van het gezin ? Dat komt nu niet aan bod.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Men houdt geen rekening met de 'overtallers'. In het verleden namen instellingen mensen, die echt in een onhoudbare situatie waren, in overtal op. Als men dan uitbreiding vroeg, werd dit ondersteund door de gasten in overtal. Zo was dat al jaren. Op die manier hebben de instellingen op dit moment al 439 mensen in overtal, waarvan 81 mensen in woonvorm. Als deze mensen voor 30/06/01 al in overtal zaten, dan telden ze nu niet mee bij de prioriteiten. Ze krijgen dus geen middelen om deze mensen zekerheid te geven. Alleen mensen die voor 30/06/01 prioriteit 1 of 2 hadden en niet in overtal opgenomen waren, telden nog mee voor de taskforce ...

Wat gaat het resultaat zijn : de instellingen zullen deze gasten die in overtal zijn, op het straat moeten zetten, zodat ze terug prioriteit krijgen ... DIT IS ONMENSELIJK ! En misschien moeten ze het doen, om opvang te kunnen bieden voor diegenen die nu een plaats krijgen ! DE REDEN WAAROM IS SIMPEL : als men regulariseert verdwijnt er niemand van de wachtlijst ... en kan men niet uitpakken met het wegwerken van de wachtlijst ...

Maakte het PAB plaatsen bij in instellingen ?

In 2001 heeft Min. Vogels het budget dat normaal naar uitbreiding van instellingen gaat (250 plaatsen kosten zo'n 350 miljoen) uitgedeeld aan gebruikers onder de vorm van het PAB (320 plaatsen voor 346 miljoen).

Haar hoop was dat de helft zou moeten gaan naar gebruikers van instellingen die terug naar huis willen en zo plaats zouden maken voor nieuwe opnames. Het zou dus 150 'open' plaatsen moeten opleveren. Het resultaat is dat er slechts 17 plaatsen vrij gekomen zijn, ipv de gebruikelijke 250. Een toename van de wachtlijst van 233 ...

Hier willen wij nog eens duidelijk stellen dat wij niet tegen het PAB zijn. Waar we wel tegen zijn is het feit dat het gefinancierd werd met geld dat normaal voor uitbreidingen gebruikt werd, en dat het voorgesteld als de oplossing. En dat is het niet voor iedereen.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Waarom werkt vraaggestuurde zorg niet ?

Wachtlijsten op zich zijn een symptoom voor het falen van een systeem. Het is een indicatie van het probleem.

Maar als sturing voor het zorgbeleid werkt dat niet ! Men moet immers voorruit plannen : het bijmaken van een opvangplaats duurt ongeveer 3 a 5 jaar.

Ofwel denkt men echt vooruit, ofwel zorgt men ervoor dat er voldoende vrije plaatsen zijn. Want anders duurt het veel te lang en kan men geen antwoord bieden op urgente vragen, als bv. één van de ouders overlijdt.

Is er nog wel geld beschikbaar ?

Regelmatig horen we buitenstaanders vragen : “hoe moet men dat gaan betalen, er is toch geen geld meer ?”.

Toch merken wij dat de Vlaamse Overheid wel geld heeft voor andere doelen zoals : aankoop van Lappersfortbos, aankoop van natuurdomeinen, subsidies voor 11-juli feesten, uitbreiding tijdskrediet, wegwerken zwarte punten in het verkeer, flitspalen op elk kruispunt, ...

Volgens ons is het veeleer een kwestie van prioriteiten.

Stel u even een familie bij u in de straat voor. Zij hebben het niet breed. De kinderen hebben versleten kleren aan. Er is geen geld voor een Sinterklaasgeschenkje. De kinderen kunnen niet mee op studiereis. De burens kennen allemaal het probleem en stoppen de familie regelmatig wat toe. En dan plots blijkt dat deze familie een vakantiehutje aan zee gekocht heeft.

Elk weldenkend mens vindt dat zo'n gezin verkeerde prioriteiten legt. En toch doet de Vlaamse overheid hetzelfde. Men ontzegt de mensen de broodnodige opvang. En schuift de tekorten en de problemen door naar de liefdadigheid.

Gaan we naar 'klassezorg' ?

Met een PGB krijgen ouders een budget om hun zorg in te kopen in een instelling. Zelfs als dat budget groot genoeg zou zijn, dan is het nog gevaarlijk. Het opent immers de poort naar klasse-zorg. Mensen die het zich kunnen veroorloven kunnen extra geld opleggen voor 'betere' (duurdere ?) zorg.

Dat systeem bestaat in in de bejaardenzorg, maar nog niet in de gehandicaptenzorg.

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

Wie betaalt de zorg voor NAH patiënten ?

Mensen met een niet aangeboren hersenletsel lopen deze handicap meestal op door een externe oorzaak, zoals : verkeersongeluk, fout bij een medische ingreep, ...

Soms gaat het ook om ziekte die de hersenen of het zenuwstelsel aantasten.

Het gevolg is hetzelfde : men heeft nood aan opvang en verzorging.

Sinds enkele jaren kunnen deze mensen ook terecht bij het Vlaams Fonds voor een inschrijving en dus ook voor opvang.

Vraag is wel of het Vlaams Fonds deze kosten op zijn beurt recupereert van de externe verzekering, als er dus een aansprakelijkheid van derden is.

Concreet : iemand wordt zwaar zorgbehoevend ten gevolge van een verkeersongeluk. De familie van deze persoon doet dan beroep op een instelling van het Vlaams Fonds. Die zorg kost bv. 70.000 € per jaar.

Vraag is dan : Recupereert het Vlaams Fonds dat geld bij de verzekeringsmaatschappij ? En hoeveel recupereert men ?

Want het kan toch niet zijn dat de gemeenschap betaalt in plaats van de verzekeringsmaatschappij !

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

DEEL VI : Aktie “Kies voor Ons”

Met het oog op de verkiezingen hebben wij besloten om een nieuwe campagne te lanceren. We willen een duidelijk antwoord op het probleem van de wachtlijsten. En geen vage loze beloftes, maar concrete antwoorden. Ook willen wij familie en/of sympathisanten duidelijk maken welke partijen of kandidaten er echt iets aan willen doen.

Daarom lanceren wij de affiche “Kies voor Ons”.

De foto toont 3 jongens die een mentale handicap hebben : de twee jongens links (Simon) en rechts (Michael) zitten in hun laatste 100 dagen op school. Ze zijn op zoek naar een opvangplaats, maar alles is volzet. Ze staan op de wachtlijst. De derde jongen in het midden (Guy) heeft het syndroom van Down. Hij wordt 17 jaar dit jaar. Hij staat symbool voor de toekomst. Men moet vooruit plannen, zodat ook deze jongen ergens terecht kan als hij 21 jaar wordt. Beleid voeren is vooruit zien en niet op wonderen hopen.

Op de foto staan de jongens gedeeltelijk ontkleed. Vooraleer die kinderen een ‘toelating’ van het Vlaams Fonds krijgen, worden zij en hun dossier onderzocht. Daarbij moeten ze zich letterlijk en figuurlijk blootgeven. Toch twijfelt de buitenwereld soms over de graad van hun handicap, want men kan die niet zien. Moeten wij dan telkens onze problemen helemaal blootgeven ? Wij als ouders lopen daar echt niet graag mee te koop. Toch moeten we dit doen om in de aandacht te komen.

Met deze 3 jongens willen wij de centrale wachtlijst (6.352 personen op 30/06/02, zie www.vlafo.be) een gezicht geven. Voor de overheid zijn dit niet meer dan anonieme statistieken. Wij als ouders zien onze kinderen heel graag, maar daarom zijn de

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

problemen niet minder hoog ! Wij hopen ook dat deze affiche een aanzet mag zijn naar ouders om zichzelf en hun situatie ook gedeeltelijk bloot te geven. Als niemand naar buiten komt om aan te geven waarom men opvang nodig heeft, dan gaat er ook niets gebeuren.

Tot slot willen wij ook een link leggen naar de verkiezingen. Elke politieke partij stelt zijn lijst voor. Wij ook. Op onze lijst staan er echter 6.352 personen. De lijst is met 80% toegenomen tov vorig jaar. Wij roepen de kiezer op om duidelijk voor ons te kiezen, door een bewuste keuze op 18 mei.

Slechts 10 % van de mensen heeft in zijn directe omgeving te maken met een persoon met een mentale handicap. Om de andere 90 % te overtuigen van de noden, is het dus belangrijk dat deze affiche overal te zien is. Want alleen als de mensen er over spreken, zal er politieke interesse zijn. En u kan ons helpen ... Zorg daarom dat ook uw omgeving vol affiches hangt.

De affiches zijn beschikbaar in 2 formaten : de grote affiche is 60 cm op 90 cm. De gewone affiche is 30 cm op 44 cm. Voor meer info omtrent de affiche kan men ook terecht op www.kiesvoorons.be.

Wenst u affiches “Kies voor Ons” ?

Er zijn 4 pakketten beschikbaar.

25 affiches 30x44 cm incl. verzending : 5 €

10 affiches 60x90 cm incl. verzending : 10 €

400 affiches 30x44 cm incl. verzending : 40 €

50 affiches 30x44 cm incl. verzending : 7 €

Let op : er zijn dus 2 verschillende groottes. Alle prijzen zijn inclusief verzending ... Bestellen kan door overschrijving van het correcte totaal op rekening : **733-0060822-33** van vzw Opvang Tekort, en als vermelding geeft u bv. op : " 1 x D + 1 x B". Deze bestelling zou 17 euro kosten.

In feite zouden wij ze gratis willen verdelen, maar dat is onmogelijk. Want we willen gans Vlaanderen vol affiches laten hangen, maar zoveel geld hebben wij niet en er zijn ook nog de portkosten.

Op dit moment zijn we ook op zoek naar sponsors om deze actie ook op TV krijgen, zodat 90% van de Vlamingen op de hoogte zou zijn van de situatie van de wachtlijsten, een moderne actieve welvaartstaat onwaardig !

TOEKOMST onzeker !

Wij komen op voor de rechten van onze mentaal gehandicapte kinderen

DEEL VII : Tot slot ...

Als ouders komen wij niet graag naar buiten met onze problemen. Het is net of we de vuile was op straat brengen. We beseffen echter wel dat het soms niet anders kan. Zoniet zouden anderen onze problemen niet kennen.

We gaan door met onze strijd, gedreven door het heilig vuur. Tot de wachtlijsten opgelost zijn en ieder de gevraagde zorg geboden wordt.

En dan keren wij terug naar onze anonimiteit. Zodat wij in alle stilte ons verdriet verder blijven dragen, terwijl we ons begrepen voelen door de andere Vlamingen, die meer geluk hadden dan wij.

De raad van bestuur
vzw Opvang Tekort

Ik had een droom...

Ik droomde dat er ergens een land was
met leiders aan de macht.

Die regeerden vanuit hun hart.

Zich niet lieten leiden door hun eigen behoud en winstbejag.

Solidariteit, eerlijkheid, menselijkheid stond in hun vlag.

Ik droomde dat er ergens een land was
waar de zwaksten de sterksten zijn.

Een regering zonder leugen, bedrog of schijn.

Waar prioriteiten een betekenis krijgen.

En waar geen menselijke drama's dreigen.

Ik droomde dat er ergens een land was

Dat niet gebouwd was op brood en spelen

Waar iedereen nog echt kon delen.

Waar er ook plaats was voor Jordi, Melissa en Toon.

Waar een gehandicapte belangrijker is dan een boom.

Ik droomde en schoot wakker

keek naar de heldere hemel

en zag die duizenden sterren staan

schitterend naast de maan.

In al hun eenvoud en zonder besef van hun afhankelijkheid

schitteren zij, in tegenstelling tot het beleid.

Ivan Maesen

MIEKE VOGELS MINISTER VAN DE WACHTLIJSTEN

De enorme wachtlijsten maken ons heel boos en bedroefd. Eigenlijk is dat spijtig, want onze kinderen zijn meestal blij kinderen. En om de ernstige inhoud van dit boek wat op te vrolijken, hebben wij enkele cartoons toegevoegd.

Deze cartoons werden door Bob Vincke uit Heusden-Zolder (011/53.30.63) getekend. De vzw Opvang Tekort heeft de rechten om deze onder alle vormen te gebruiken. Overname mag alleen na voorafgaande toestemming van de vzw Opvang Tekort.

A photograph of three young men with short hair, wearing white tank tops, smiling and posing together. The man on the left has a slight smile, the man in the middle wears glasses and has a wide smile, and the man on the right has a surprised or excited expression. They are all looking towards the camera.

KIES VOOR ONS

**6.352 kandidaten op de lijst :
mentaal gehandicapt, maar geen opvang
Laat ons niet in ons hemdje staan**

WWW.TEKORT.BE

OPVANG@TEKORT.BE

Steun onze affiche-campagne :

WWW.KIESVOORONS.BE